



The book is owned by คุณ Oat

Typed to Word Document by คุณ thanit prymas

Converted to PDF Format by webmaster@sangler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SanGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai

พล นิกร กิมหงวน

หนุ่มเนื้อหอม

ป. อินทรปาลิต

บทนำ

สำหรับท่านผู้อ่านที่ไม่ได้ติดตามนิยายชุดสามเกลอตลอดมา ผู้ประพันธ์ขอเล่าเรื่องย้อนหลังให้ท่านฟังแต่เพียงย่อ ๆ ว่า คณะพรรคสี่สหายของเราต่างมีลูกชายคนละคน ลูกชายของพลชื่อพนัส ลูกชายของนิกรชื่อณพ ลูกชายของเสี่ยหงวนชื่อสมนึก และลูกชายของศาสตราจารย์ พล.ท. ดิเรกชื่อดำรง

สี่สหายได้ส่งลูกชายของเขาไปเป็นนักเรียนกินนอนของโรงเรียนราษฎร์ที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง เมื่อเรียนสำเร็จเตรียมปีที่ 2 แล้วก็ส่งไปรับราชการที่สหรัฐอเมริกา พนัสเรียนวิศวกรรมศาสตร์ สมนึกเรียนพาณิชศาสตร์ และดำรงเรียนวิทยาศาสตร์และดาราศาสตร์เจริญรอยตามบิดา ถึงว่าเด็กหนุ่มทั้งสี่คนมีที่ถ้าวไม่รับประทานถ่านตอนรุ่นหนุ่ม แต่เมื่อไปอยู่ต่างประเทศก็มีความรักเกียรติของประเทศชาติ รักศักดิ์ศรีของตัวเองไม่กล้าทำตัวเหลวไหลแบบ โก๋อเมริกันทุกคนต่างมานะเล่าเรียนจนกระทั่งได้รับปริญญาตรี และ ปริญญาโท โดยเฉพาะดำรงเฉลียวฉลาดปราดเปรื่องเชี่ยวชาญในวิชาวิทยาศาสตร์ทุกสาขา แทบจะกล่าวได้ว่าเขามีความรู้ความสามารถไม่ยิ่งหย่อนกว่าบิดาของเขาเลย นักวิทยาศาสตร์ในอเมริการต่างยกย่องสรรเสริญชายหนุ่มผู้เป็นสายโลหิตของจอมนักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ของโลกอย่างยิ่ง

เมื่อได้รับปริญญาโทเรียบร้อยแล้วลูก ๆ ของสี่สหายก็จดหมายติดต่อกับทางบ้านเกริ่นข่าวกำหนดกลับ แต่ก็ไม่มีกำหนดแน่นอนอะไรเพราะชายหนุ่มทั้งสี่เป็นลูกเศรษฐี มีเงินทองให้ใช้อย่างฟุ่มเฟือยจึงพากันท่องเที่ยวทั่วสหรัฐอเมริกาและกลุ่มประเทศลาตินอเมริกาได้ บางทีก็บินไปเที่ยวที่ฮาไว สาว ๆ วัยรุ่นชาวอเมริกันล้วนแต่อยากได้เป็นผัว เพราะแต่ละคนต่างก็มีดอลล่าร์เต็มกระเป๋าและจ่ายเงินคล่องชอบเลี้ยงข้าวเพื่อนฝูง ซึ่งตามปกติชาวอเมริกันกินอะไรก็ต่างคนต่างออก ไม่นิยมออกเงินเลี้ยงเพื่อน สำหรับผู้หญิงที่เสน่หาจริง ๆ ถึงจะพาไปเลี้ยงข้าว

ขณะนี้ พนัสกับณพและสมนึกก็มีอายุครบ 25 ปีบริบูรณ์ ส่วนดำรงอ่อนกว่าเพื่อนทั้ง 3 ปีหนึ่งเป็นอันว่าท่านผู้อ่านได้ทราบแล้วว่าสี่สหายของเราต่างมีลูกชายคนละคนและเป็นใครบ้าง ขอเชิญท่านหาความสำราญกับนิยายชุดสามเกลอในตอน “หนุ่มเนื้อหอม” ต่อไป

ต่อไปนี้เป็นโทรเลขต่างประเทศที่พนัส พัชรภรณ์ มีมาถึงบิดาของเขา แปลเป็นภาษาไทยดังนี้

คุณพ่อ ที่เคารพรัก

ผมกับนพ, สมนึก และ ค่ำรง จะออกจากซานฟรานซิสโกคืนวันพุธที่ 28 เมษายน ไปโตเกียว เราตื่นเต้นดีใจที่จะได้กลับบ้านได้เห็นหน้าคุณพ่อคุณแม่ และ ญาติผู้ใหญ่ เราจะไปเที่ยวญี่ปุ่นไม่เกินหนึ่งสัปดาห์ กำหนดกลับกรุงเทพฯ แน่แน่นอนจะโทรเลขให้ทราบ

พนัส พ็ชรภรณ์

ต่อมาเอาเสียกิมหงวนได้รับโทรเลขจากลูกชายสุดสวาทของเขาหนึ่งฉบับ ซึ่งส่งมาจากโรงแรมอิมพีเรียลแห่งมหานครโตเกียวมีข้อความว่า

เตี้ย ที่รัก

พวกเราพักอยู่ที่โตเกียวอย่างสุขสบาย ถ้าต้องการอะไร โปรดโทรเลขมาบอก ผมจะหามาฝาก เราจะกลับบ้านก่อนวันที่ 10 พฤษภาคมแน่นอน

สมนึก ไทยแท้

ในที่สุด ลีสหายกับสี่นางและท่านผู้ใหญ่ทั้งสองต่างก็ทราบวันกลับที่แน่นอนของชายหนุ่มทั้งสองคน ซึ่งพนัสได้โทรเลขมาถึงพลอีกหนึ่งฉบับ

คุณพ่อ ที่เคารพรัก

เราจำเป็นต้องกลับกรุงเทพฯ เพราะเงินหมด มีเหลือแต่เพียงตัวเครื่องบินและค่าใช้จ่ายเท่าที่จำเป็น โปรดคอยรับที่ท่าอากาศยานดอนเมือง เราจะถึงสนามบินในเวลา 14.30 น. ของวันศุกร์ที่ 7 พฤษภาคม โดยเครื่องบินของบริษัท โยกุชิวะ แอร์ไลน์

พนัส พ็ชรภรณ์

คุณพ่อ คุณแม่ คุณปู่ หรือ คุณตา และ คุณย่า ตื่นเต้นดีใจและวุ่นวายไปตามกันการเตรียมตัวต้อนรับหนุ่มน้อยทั้งสองคนนี้ได้ใช้เวลาเกือบเดือนแล้ว ห้องรับรองชั้นบนซึ่งเป็นห้องกว้างใหญ่เกือบเท่าห้องโถงชั้นล่าง ซึ่งเคยเป็นห้องพักผ่อนของแขกที่มาจากต่างจังหวัด ได้ถูกดัดแปลงเป็นห้องพักของ พนัส, นพ, ค่ำรง และ สมนึก ตามความประสงค์ของหนุ่มน้อยทั้งสองซึ่งต้องการอยู่รวมห้องเดียวกัน เสียหงวนทุ่มเงิน 50,000 บาทซื้อเครื่องตกแต่งห้อง ซื้อเครื่องตกแต่งห้องที่สวยงามทันสมัย มีเตียงนอนขนาด 3 ฟุตครึ่งตั้งเรียงรวมกัน 4 เตียง ตู้เสื้อผ้า โต๊ะเครื่องแป้งและเฟอร์นิเจอร์แต่ละชิ้นล้วนแต่มีค่าราคาแพงซึ่งคนจนไม่มีโอกาสที่จะได้ ห้องนอนพิเศษนี้มีห้องน้ำพร้อม ใหญ่กว่าห้องนอนทุก ๆ ห้อง มีโทรศัพท์ 2 เครื่อง เครื่องหนึ่งใช้ติดต่อกายในบ้านอีกเครื่องหนึ่งใช้พูดทั่วไป ทุกสิ่งทุกอย่างในห้องนอนนี้ใหม่เอี่ยม มีเครื่องบำรุงความสุขหลายอย่าง เช่น เครื่องรับวิทยุ

12 หลอดพร้อมด้วยเครื่องเล่นแผ่นเสียง โทรทัศน์ขนาด 23 นิ้ว ถึงแม้ไม่มีเครื่องปรับอากาศ แต่ก็มีความพัฒนา พัฒมตั้งขนาดใหญ่ และพัฒมขนาดเล็กประจำโต๊ะข้างเตียงนอน ที่ไม่มีเครื่องปรับอากาศก็เพราะศาสตราจารย์ดิเรกให้ความเห็นว่า การนอนในห้องที่มีเครื่องปรับอากาศนั้น อาจจะทำให้ปอดชื้นหรือเป็นโรคปอดได้ง่าย ลมธรรมชาติหรือพัฒมย่อมดีกว่าเครื่องปรับอากาศ คนใช้ชายหญิงทุกคนต้องเหน็ดเหนื่อยมาหลายวันแล้ว เกี่ยวกับการทำความสะอาดตกแต่งห้องนี้ คุณหญิงวาดพิถีพิถันมาก ท่านเรียกผู้รับเหมามาทำห้องน้ำใหม่ รื้อเครื่องสุขภัณฑ์ออกติดตั้งใหม่หมด แม้กระทั่งส้วมแบบชักโครกก็ทำใหม่เป็นที่นั่งคู่ติดกัน เพื่อให้หลานชายของท่านได้รับความสะดวกสบายและได้พูดคุยกัน ถ้าหากว่ามีความจำเป็นต้องทำธุระในเวลาเดียวกัน ทั้งห้องนอนและห้องน้ำทาสีใหม่ เป็นห้องนอนที่กว้างขวางสวยงามน่าอยู่มาก หนังสือพิมพ์รายสัปดาห์และรายวันหลายฉบับต่างเสนอข่าวเกี่ยวกับ พนัส , นพ , สมนึก และ ดำรง “หนุ่มเนื้อหอม” ลูกเศรษฐีผู้ได้รับปริญญาโทจากสหรัฐอเมริกา และจะกลับบ้านถึงท่าอากาศยานกรุงเทพฯ ในวันที่ 7 พฤษภาคม เวลา 14.30 น. โดยเครื่องบินของบริษัทโยกิวชิวะ แอร์ไลน์ แต่ละข่าวนี้ทำให้วงการสาวที่เฝ้าและจิกก็ ทั้งหลายตื่นตื่นสนใจไม่น้อย โดยเฉพาะสมนึกหรือเสียตีปริญญาโทพาณิชยศาสตร์ผู้เป็นทายาทของอาเสี้ยกิมหงวน มีเด็กสาวหลายพันคนเตรียมตัวที่จะจับเขาเป็นแฟนหรือเป็นคู่ครองที่บ้าน “พัชรภรณ์” ได้รับโทรศัพท์จากสาววัยรุ่นวันหนึ่งร่วมร้อยรายที่มีมาถามถึงกำหนดเวลาแน่นอนที่สี่สหายน้อยมาถึงสนามบินดอนเมือง

ในที่สุด วันที่ พนัส , นพ , ดำรง และ สมนึก ได้กลับมาเหยียบผืนแผ่นดินไทยอีกครั้งหนึ่งก็ผ่านมาถึง สี่สหายกับสี่นางพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจจนิกฯ คุณหญิงวาดและเจ้าแก้วได้ไปถึงท่าอากาศยานดอนเมืองก่อนเที่ยงและถือโอกาสรับประทานอาหารที่นั่น ญาติมิตรของคณะพรรคสี่สหาย ต่างย่อย ๆ กันมาหลังจาก 13.00 น.ล่วงแล้ว เป็นการต้อนรับที่อบอุ่นที่สุด เสียหงวนเปิดพริบารีย์เลี้ยงเครื่องคัมและ อาหารแก่ผู้ที่มารับลูกหลานของเขา ทุกคนมีสีหน้าสดชื่นยิ้มแย้มแจ่มใส เวลาผ่านไปตามลำดับ ภายในห้องโถงใหญ่อันเป็นห้องรับประทานอาหารและพักผ่อน ของท่าอากาศยานดอนเมืองเต็มไปด้วย ท่านผู้มีอันจะรับประทานหรือเหลือรับประทานที่มาส่งหรือมาคอยรับญาติมิตรของตน ไม่มีบุคคลชั้นกรรมกรหาเข้ากินค่ำหรือพวกแม่ค้าหาบเร่ปะปนอยู่เลย ทั้งคนไทยและคนต่างด้าวล้วนแต่ แต่งกาย ภูมิจาน หูหระ ล้วนแต่มีรตงังจีไม่ได้ยื่นโหนรตมล้มาจากกรุงเทพฯ ในสนามบินมีเครื่องบินขึ้นลงตลอดเวลา สนามบินดอนเมืองเป็น สนามบินที่สำคัญแห่งหนึ่งทางภาคตะวันออกนี้ เป็นสนามบินที่สวยงามทันสมัย มีเครื่องบินของสายการบินต่าง ๆ เกือบทั่วโลกผ่านมาที่นี่

สี่นางแต่งชุดสีเขียว เหมือนกัน นั่งร่วมโต๊ะกับคุณหญิงวาด ซึ่งอยู่ในชุดผ้าไหมไทยสีน้ำตาลอ่อน สมสภาพของผู้มีอายุอีกโต๊ะหนึ่งใกล้กันคือ พล, นิกร, กิมหงวน, และเจ้าคุณปัจจนิกฯ สามสหายกับท่านเจ้าคุณแต่งเครื่องแบบ นายทหารซึ่งเป็นเครื่องแบบปรกติกาภิเษมเขียวคอเบะผูก

เน็คไท ยศเครื่องหมายพลเอกบนบ่าเจ้าคุณปัจฉิมฯ และแถบเหรียญตราที่หน้าอกห้าแถวทำให้ท่าน เจ้าคุณมีสง่าผ่าเผยงาม ถึงแม้ว่าศีรษะของท่านจะล้านเกลี้ยงเป็นมันพลีบก็ตาม

ขณะนี้เป็นเวลา 14.00 น. เศษแล้ว นายพลดิเรกพาเจ้าแห้วไปสอบถามเวลาเครื่องบินเข้า และไปขออนุญาตพิเศษเพื่อพาคณะพรรคของเขา ผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองและศุลกากรออกไปรับ สีสหายน้อยที่ลานจอดเครื่องบิน

คุณหญิงวาดนั่งกระสับกระส่ายและคอยถามเวลาจากประโศพลานสะใภ้ของท่าน ตลอดเวลา ในที่สุดท่านก็มองมาที่โต๊ะสามสหายซึ่งอยู่ติด ๆ กัน แล้วท่านก็กล่าวกับนิกรซึ่งนั่งคอย ตกตาดงสีหน้าไม่สู้จะสบายใจเท่าใดนัก

“แกเป็นอะไรไปจะกร โกรธ ๆ เขาร่าเริงแจ่มใสกันทั้งนั้น แต่แกนั่งซึมกระที่อออยู่คนเดียว”

นิกรสั่นหัวเราะเสียงปร่า

“นั่นนะซิคครับ”

คุณหญิงวาดขมวดคิ้วขึ้น

“แกไม่ดีใจหรือที่แกจะได้เห็นหน้าลูกชายหนุ่มของแก”

นิกรสั่นศีรษะ

“ไม่ครับ เห็นหน้าอายนพพมก็มีเรื่องควักกระเป๋าตลอดเวลา มันอยู่เมืองนอกผมส่งเงินไป ให้มันใช้เดือนละสองหมื่นบาทก็ยิ่งดีว่ามันกลับมาบ้าน ผมคิดว่าต่อไปนี้อายนพคงไถผมอย่างน้อย เดือนละห้าหมื่นบาท”

เจ้าคุณปัจฉิมฯ มองดูหน้าลูกเขยของท่านอย่างขบขันแล้วพูดเสริมขึ้น

“อย่าลืมนะแกก็เคยไถเงินเจ้าคุณวิจิตรฯ คุณพ่อของแก มีลูกแล้วไม่ต้องบ่นเราเป็นพ่อเราก็มี หน้าที่ยจ่ายเงินให้มัน”

นิกรซักฉิว

“ก็ผมไม่ได้ตั้งใจให้มันเกิดมานี้ครับ คอยดูซิครับ ผมจะให้เงินอายนพใช้วันละหกสลึง เท่านั้น”

ทันใดนั้นเองศาสตราจารย์ดิเรกก็เดินเข้ามาในห้อง โถงด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส เขาแต่ง เครื่องแบบนายพลเช่นเดียวกับเจ้าคุณกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ ส่วนเจ้าแห้วแต่งสืบเอกสวมหมวกหนึบ เป็นเครื่องแบบปกติก็เกมเขี้ยวคอเชีทไม่ได้ผูกเน็คไท

“ว่าไงโว้ย” พลถามนายแพทย์หนุ่ม

ศาสตราจารย์ดิเรกยกนาฬิกาข้อมือเรือนทองขึ้นมองดูเวลา

“สอบถามมาแล้ว เขาบอกว่าเครื่องบินจากญี่ปุ่นเที่ยวนี้ มาช้ากว่ากำหนดคราวครึ่ง ชั่วโมง”

คุณหญิงวาดซักฉิว

“ทำไมมันถึงช้าล่ะพ่อดิเรก”

เสี่ยหงวนยิ้มให้คุณหญิงวาดแล้วพูดเสริมขึ้น

“อาจจะเสียเวลารอหลักก็ได้ครับ”

“อ้อ” คุณหญิงวาดอุทานเสียงยานคาง แต่แล้วท่านก็สะดุ้งโหยง “หาเครื่องบินมีหลักเหมือนอย่างรถรางหรือรถไฟยังงั้นหรือพ่อหงวน”

พ.อ. กิมหงวน หัวเราะหึๆ

“ผมหมายถึงสนามครับ บางทีสนามไม่ว่าง หอบังคับการบินเขาก็วิทยุบอกให้นักบินพาผู้โดยสารไปที่เขวชมอ่าวไทย หรือชมกรุงเทพฯ เสียก่อน”

พล พัทธราภรณ์ กล่าวกับคุณหญิงวาดเบาๆ

“คุณแม่ทำใจเย็นๆ เอะครับ อย่างไรก็ตามในชั่วโมงนี้ คุณแม่ก็ต้องได้เห็นหลานๆ ของคุณแม่ทั้งสี่คน” พุดจบเขาก็เปลี่ยนสายตามาที่นายพลดิเรก “แกขออนุญาตเรียบริวยแล้วหรือที่จะพาพวกเราไปรับลูกๆ ที่ลานบิน”

“อ้อไร ไม่มีการขัดข้องอะไรหรอก ใครๆ ก็รู้จักกันทั้งนั้น ถึงขัดข้องกันก็ต้องบุกไปที่ลานจอดจนได้ ลูกหลานกลับมาจากเมืองนอกทั้งที่ไปรับมันที่บันไดเครื่องบินมันจะได้ชื่นใจ แต่ว่า...มีเด็กสาวๆ มากอวยรับลูกเราตั้งพันคนเชียวนะ พล ยืนออกันอยู่ข้างนอกหน้าสลอนไปหมด ท่าทางยังเป็นเด็กนักเรียนทั้งนั้น ที่เป็นจิ๊กนี่งูงางเกงพิดเปรี๊ยะก็มีไม่น้อย”

พลหันมายิ้มให้เจ้าคุณปัจจนิกฯ

“พวกเด็กสาวๆ คงจะทำให้เจ้านัส, เจ้านพ, สมนึกและดำรง วุ่นวายไปตามกัน”

“ใช่ อากำลังวิตกอยู่ที่เดียว ลูกๆ ของพวกแกอาจจะเสียคน เพราะเด็กสาวๆ ก็ได้”

พ.อ. กิมหงวนพูดเสริมขึ้น

“นั่นนะซีครับ ผมตั้งใจจะให้มันบวชพรธานี่ แต่กลัวมันจะเบียดเสียก่อน เจ้าสี่คนนี่มันก็คงไม่ใช่ข้อยเหมือนกัน”

ท่านเจ้าคุณหัวเราะเบาๆ

“ลูกไม่มันหล่นไม่ไกลต้นหรอก พวกแกเมื่อหนุ่มๆ เคยเป็นลิงเป็นค่าง เคยเจ้าชู้ขนาดไหน ลูกๆ ของพวกแกมันก็ต้องเป็นอย่างนั้น เวลา 25 ปีผ่านมามันไม่นานจนเกินไป อย่างจำเหตุการณ์ต่างๆ ได้ดี วันหนึ่งๆ พวกแกทำให้อาปวตคบาลตั้งหลายพันครั้ง เดียวนี้ค่อยยังชั่วหน่อย เพราะมีอายุมากขึ้น ความทะลึ่งก็ค่อยๆ หดไป”

พลว่า “เราแยกย้ายไปคุยตามโต๊ะญาติมิตรของเราเถอะครับ นั่งรวมกลุ่มกันอย่างนี้น่าเกลียด”

คุณหญิงวาดเห็นฟ้องด้วย

“เออ จริงซิลูก” แล้วท่านก็หันมาทางสี่นาง “แยกย้ายกันไปคุยกับญาติมิตรของเราที่มาคอยรับเจ้าสี่คนนั่นเถอะ หาเรื่องคุยเพลิน ๆ เวลามันจะได้ผ่านไป เฮ้อ-อยากให้มันมาถึงเร็ว ๆ คิดถึงใจจะขาดแล้ว”

ทุกคนต่างลุกขึ้นแยกย้ายกันไปโอภาปราศรัยกับพวกญาติมิตรประมาณ 50 คนที่มาคอยรับ พันธ์, นพ,สมนึก และดำรง ทายาทของคณะพรรคสี่สหายบรรดาศาสนาญาติต่าง ปลื้มใจไปตาม กัน

ในที่สุดเครื่องบินไอพ่นสี่เครื่องยนต์ของบริษัทไทยคูชีวะ แอร์ไลน์ ก็มาถึงสนามบินดอนเมืองซึ่งล่าช้าไปกว่ากำหนดเวลา 20 นาที ที่ล่าช้าก็เพราะก่อนจะออกจากสนามบินโตเกียวมีพายุ และฝนรุนแรงมาก นักบินต้องรอกอยให้ลมพายุผ่านไปก่อนจึงนำเครื่องบินเดินทางมา

คณะพรรคสี่สหายของเราพร้อมด้วยสีนาง เจ้าคุณปัจจนิก ๆ คุณหญิงวาดและเจ้าแก้วต่าง ลงมา จากท่าอากาศยาน ขณะที่เครื่องบินยักษ์ ร่อน ลงสู่พื้น สนามทางด้านเหนือและวิ่งไปตามทาง วิ่งของมันผ่านไปทางสนามบินของกองทัพอากาศค่อย ๆ เลี้ยวกลับวิ่งแท็กซีมาทางด้านตะวันตกคือ ด้านท่าอากาศยานนี้

ทุกคนใจเต้นระทึกไปตามกัน จนกระทั่งเครื่องบินยักษ์มีเครื่องหมายธงชาติอยู่ท้ายคลาน เอื้อย ๆ มาจอดบนลานบินอันกว้างขวาง บันไดรถเงินถูกรถยนต์สำหรับจูงลากคันหนึ่งลากไปแล้ว เจ้าหน้าที่ของบริษัทการบินช่วยกันเทียบบันไดกับประตูเครื่องบินให้เรียบร้อย

สักครู่หนึ่งประตูบานซ้าย ของเครื่องบินก็เลื่อนออก คนแรกที่ก้าวออกมาจากลำตัว เครื่องบินคือแอร์โฮสเตส ซึ่งมีหน้าที่ตรวจผู้โดยสารตามบัญชี รายชื่อต่อจากนั้นชาวยุโรป ชาวอเมริกัน และชาวญี่ปุ่นก็ทยอย ๆ กันลงมา นายพลดิเรกยกกล้องถ่าย ภาพยนตร์ เตรียมถ่ายภาพ ลูกหลานของเขาหลังจากได้รับทราบจากแอร์โฮสเตสสาวสวยชาวญี่ปุ่น แจ้งว่าพันธ์,นพ,สมนึก, และดำรงหนุ่มไทยทั้ง 4 คน ได้โดยสารมากับเครื่องบินเครื่องนี้

บันไดว่างแล้ว ผู้โดยสารต่างหิวกระเป๋าดินย่อย ๆ ตรงไปยังด้านตรวจคนเข้าเมืองและศุลกากร เพื่อทำพิธีเข้าเมืองและให้เจ้าหน้าที่ตรวจค้นกระเป๋าสื่อสารที่นำติดตัวมา

คุณหญิงวาดครนทนมไม่ไหวก็มองไปบนเครื่องบินแล้วร้องตะโกนลั่น

“พันธ์ไว้ย พาพรรคพวกของแกลงมาเสียทีซีไว้ย แดคร้อนจะตายอยู่แล้วคุณปู่ของแกลยืน ตากแดดหัวแดงแจ๋ อยู่นี้สงสารท่านบ้างซีไว้ย”

ใครคนหนึ่งซึ่งเป็นชายหนุ่มค่อย ๆ โผล่หน้าออกมาจากขอบประตูเครื่องบินเขาสวมแว่นตา ขอบกระซึ่งเป็นแว่นตาป้องกันแสงแดดแบบเดียวกับอาเสี่ยกิมหงวน ใครคนนั้นมองลงมาข้างล่าง แล้วหลบหน้าเข้าไป นึกซึ้งฉิวก็กล่าวกับ เพื่อน ๆ ว่า

“ไปเถอะไว้ยอย่ารับมันเลย อย่างไรมันก็ขึ้นแท็กซีกลับบ้านได้ บทบาทมันยังกะพระเอก ตู๊กตาทอง ใคร ๆ เขาลงมาจากเครื่องบินหมดแล้ว อ้ายสี่คนยังไม่ยอมลงมา”

คราวนี้ชายหนุ่มรูปร่างค่อนข้างเล็กและบอบบางสวมแว่นตาสายตาสั้นคนหนึ่ง พาตัวเดิน ผ่านประตูเครื่องบินออกมาเขาคือศาสตราจารย์ ดำรง ณรงค์ฤทธิ์ลูกชายคนเดียวของจอม นักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ผู้นั้นเอง

คำรงค์แต่งชุดสีน้ำทะเลผูกเน็คไทเงื่อนกะลาสี รูปร่างหน้าตาของเขาก็คือนายพลดิเรกเมื่อครั้งอดีตนั่นเอง ชายหนุ่มโยกมือให้สี่สหายกับสี่นางและท่านผู้ใหญ่ทั้งสองด้วยความตื่นเต้นดีใจเหลือที่จะกล่าว

“คำรงค์...คำรงค์ลูกแม่...คำรงค์หลานตา...หลานย่าลงมาเร็ว” เสียงใครต่อใครตะโกนลั่นไปหมด ส่วนนายพลดิเรกบันทึกภาพ ลูกชายของเขาไว้ด้วยกล้องถ่ายภาพยนตร์ 16 มม. ที่ใช้ฟิล์มสีธรรมชาติ

มือของใครคนหนึ่งเอื้อมมือออกมาจากช่องประตู คิ้วคอดเลื้อยสากลทางด้านหลังของคำรงค์แล้วกระซอกตัวคำรงค์เข้าไป เจ้าของมือหิ้วกระเป๋าเสื้อผ้าขนาดกลางเดินยิ้มกริ่มออกมา ชายหนุ่มร่างสูงชะลูดสวมแว่นตา ขอบกระไบหน้า เหมือนกับโผล่ออกมาจากพิมพ์เดียวกับ เสี้ยหงวนก็คือสมนึกหรือเสี้ยตั้นนั่นเอง

“สวัสดิ์เตี้ย สวัสดิ์ศรีขอบคุณปู่คุณย่าคุณแม่คุณอาคุณลุง ยี่ปี่ ลูกรักของเตี้ยกลับมาล้างผลาญเตี้ยแล้วครับ เหมือนกับกงเกวียนกำเกวียน อย่างที่เตี้ยเคยล้างผลาญกงของผม”

พลหัวเราะหึ ๆ หันมาพูดกับเสี้ยหงวน

“อ้ายนี่กัณฑ์เหล่าแต่วันเชียวไว้วัย เสียงมันอ้อแอ้บอกว่ามันกินเหล้านี้หว่า”

ทันใดนั้นเองพนัสและคำรงค์ก็หิ้วกระเป๋าเสื้อผ้าเดินออกมาขึ้นรวมกลุ่มกับเพื่อนเกลอทั้งสอง ต่างแต่งกายชุดสีน้ำทะเลเหมือนกัน เน็คไทและรองเท้าก็แบบเดวิสดีเดียวกัน ประไพหน้าเสี้ยเมื่อไม่เห็นนพลูกชายของหล่อน จึงร้องถามพนัส

“พ่อนัส นพไม่ได้มาด้วยหรืออย่างไร”

พนัสยิ้มให้หล่อน

“มาครับอา แต่มันนั่งหลับอยู่บนที่นั่งครับ ปลุกเท่าไรมันก็ไม่ยอมตื่น มันบอกว่ามันจะย้อนกลับไปโตเที่ยวอีก”

ประไพพยักหน้ารับทราบ

“สันดานเหมือนพ่อ พวกเธอสามคนลงมาซิ ยืนอยู่ทำไมล่ะ”

คำรงค์ว่า “คุฯพ่อกำลังถ่ายหนังพวกเรานี่ครับ เต๊ะทำให้ท่านถ่ายเสี้ยนหน่อย”

เสี้ยศรีร้องถามลงมา

“มีฟิล์มหรือเปล่าครับอาหมอ”

นายพลดิเรกทำคายน

“มีไว้วัย ไม่มีจะถ่ายหาหอกอะไร”

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ กวักมือเรียกเจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสาม

“ลงมาเถอะลูก อ้านพปล่อยมันตามเรื่อง”

นพ การณวงศ์ สถาปิตย์หนุ่มพรวดพรวดออกมาจากประตูเครื่องบินทันที เขาแต่งกายเช่นเดียวกับคณะพรรคของเขา มือซ้ายหิ้วกระเป๋าเสื้อผ้า เขาโบกมือให้สี่สหายกับสี่นางและท่านผู้ใหญ่ทั้งสองแล้วกล่าวขึ้นอย่างคึกคะนอง

“มาแล้ว...มีแล้ว...หนุ่มกว่า...เท่กว่า...สนุกกว่า...และหัวเราะมากกว่า.....”

เสียดี้หันมามองคุณกษัตริย์

“ตื่นแล้วเรอะคุณนพ แก่โง่ชะไรของแกวะ”

นพยิ้มเป็นทำหน้าทะเล้นแบบเดียวกับคุณพ่อของเขา

“ก็โง่ชะไรพวกเรานะซี เรากลับมาบ้านแล้ว ต่อไปนี่เราจะสนุกสนานกันให้เต็มที่ เพื่อให้คุณพ่อของเราได้พักผ่อนบ้าง ท่านแสดงละครชีวิตมามากมายพอแล้ว เราจะต้องทำงานแทนท่านไปไว้มองไปข้างล่างเถอะ ลงไปกราบปู่ย่าตายายพ่อแม่ญาติผู้ใหญ่ของเรา”

สี่สหายวัยเบญจเพศ ต่างพากันลงบันไดไปข้างล่าง พอลงมาพื้นชั้นบันไดคณะพรรคสี่สหายกับสี่นางและท่านผู้ใหญ่ทั้งสองพร้อมด้วยเจ้าแก้ว ก็พากันเข้ามาห้อมล้อม พนัส,นพ,สมนึก และดำรง ได้กระพุ่มมือไหว้คุณหญิงวาดเป็นคนแรกในฐานะที่คุณหญิงวาดเป็นคุณย่า แล้วก็ไหว้ท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๗ เป็นคนที่สองในฐานะที่เจ้าคุณปัจจนิก ๗ เป็นตาของนพและดำรง เป็นปู่ของพนัสและสมนึก ต่อจากนั้นชายหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คนก็กระทำความเคารพบิดามารดาของตนและญาติผู้ใหญ่โดยทั่วหน้า ซึ่งการลำดับญาตินั้นอาจจะไม่ถูกต้อง แต่ถือเอาความสะดวกเป็นเกณฑ์ พลกับเสียดี้หงวนเป็นคุณลุง นิกรกับนายพลดิเรกเป็นคุณอา นันทาเป็นคุณป้า นวลลออเป็นทั้งป้าและน้า ประภาและประไพเป็นคุณน้า แต่ประภาเป็นคุณป้าของนพตำแหน่งหนึ่ง ซึ่งหล่อนเป็นป้านพโดยตรงเพราะหล่อนเป็นพี่สาวประไพ

มีการกอดจูบกันอุตุตุระหว่างคุณแม่กับลูก คุณย่ากับคุณหลาน และคุณป้าคุณน้ากับคุณหลาน สี่นางน้ำตาคลอไปตามกัน ส่วนไบหน้ายิ้มละไม คุณหญิงวาดถึงกับร้องไห้สะอึกสะอื้นดีใจที่ได้เห็นหน้าหลานชายทั้งสี่คนของท่าน แต่หลานที่แท้จริงของท่านนั้นก็คือพนัสกับนพอย่างไรก็ตามท่านก็รักใคร่เอ็นดูสมนึกกับดำรงเหมือนกับหลานในไส้ของท่าน

เสียดี้จ้อแจ้กจ้อแจ๋งขึ้นจนฟังไม่ได้ศัพท์ พุดคุยไต่ถามทุกข์สุขกัน คุณหญิงวาดกอดและจูบดำรงเป็นคนสุดท้ายยกมือลูบหลังลูบหน้าด้วยความปรานีแล้วพุดพลางร้องไห้พลาง

“หลานรักของย่าเหมือนคุณพ่อเหลือเกิน รู้หรือเปล่าว่าย่าคิดถึงพวกเจ้าจนกินไม่ได้นอนไม่หลับ มาหลายวันแล้วคอยฟังแต่ข่าวกำหนดกลับแน่นอน เอ้อ..ต่อไปนี่ย่าสบายใจและมีความสุขแล้ว”

ดำรงจูบแก้มคุณย่าเบา ๆ แล้วมองคุณหญิงวาดด้วยความเคารพรัก เหมือนกับย่าของเขา

“พวกเรานั่งอยู่ในเรือบิน ก็บ่นถึงคุณย่ามาตลอดทางเลยครับเป็นห่วงคุณย่าเพราะคุณย่าแก่แล้ว”

คุณหญิงวาดหันมายิ้มให้ศาสตราจารย์ดิเรก

“พ่อดำรงหล่อกว่าเธอเมื่อหนุ่ม ๆ ตั้งเป็นกอง นี่ถ้าสายตาไม่สั้นก็คงจะหล่อกว่านี้อีกมาก”
สนนิกเอื้อมมือเขี่ยแขนคุณหญิงวาดเบา ๆ

“คุยกับผมบ้างสิครับผมก็เป็นหลานของคุณย่าเหมือนกัน”

คุณหญิงวาดหันมาทางเสียดี้ซึ่งยืนอยู่เคียงข้างนวลล่อแล้วท่านก็หัวเราะทั้งน้ำตา

“เจ้าก็เหมือนกับเตี้ยของเจ้าไม่มีผิด ทะลึ่งขนาดสุนัขไม่รับประทานเดียว”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครื้นเครง พันธ์แลเห็นกลุ่มประชาชนซึ่งล้วนแต่เด็กสาววัยรุ่นขึ้น
เบียดเสียดเขียดอัดกันอยู่ที่ท่าอากาศยานด้านตะวันออกคือด้านสนามบิน เขาก็รู้สึกแปลกใจเล็กน้อย
จึงกล่าวถามเจ้าคุณปัจจนึก ๆ

“ผู้คนเหล่านั้นเขามารับใครกันครับคุณปู่”

ท่านเจ้าคุณยิ้มให้

“มารับพวกแก่นะซี”

ลูกชายของพลเสด็จ โหยอง

“มารับพวกเรา... โอ้โฮ... นี่พวกผมกลายเป็นสำคัญไปแล้วหรือครับนี่”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ หัวเราะเบา ๆ

“ทำไมจะไม่สำคัญละในเมื่อแกทั้งสี่คนมีปริญญาโท เป็นชายโสด แล้วก็ต่างก็เป็นลูก
เศรษฐีด้วยกันทั้งนั้น โดยเฉพาะเจ้านึกใคร ๆ ก็รู้ว่าเป็นทายาท ของมหาเศรษฐีกิมหงวน ถ้าเจ้านึก
เอายาพิษให้อ้ายหงวนกิน หรือ อ้ายหงวนมีอันเป็นแท่งทิ้งไป ด้วยโรคภัยไข้เจ็บหรือถูกใครเขายัง
ตาย เจ้านึกก็จะ ได้ครอบครองทรัพย์สมบัติอันมหาศาล เงินสดอีกหลายร้อยล้านบาท”

สนนิกพูดเสริมขึ้น

“เงินสดของเตี้ยเท่าไรนะครับคุณปู่”

ท่านเจ้าคุณพาช่อตอบเสียดี้

“หลายร้อยล้านโว้ย”

“เท่าไรนะครับ”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กลืนน้ำลายเอือก

“เสียดี้ก็โดนตะเท่ามันเอง นี่แหละไหมละ ลูกไม่ยอมหล่นไม้ไผ่ดั้น ลูกจึงจกมันก็ต้อง
เป็นจิงจก”

นวลล่อทำตาเขียวกับลูกชายของหล่อน

“อย่าล้อเลียนคุณปู่สิลูก แล้วกันหัวอเมริกันละก็เป็นอย่างนี้แหละ กระโดดกระเดกไม่ใคร่จะ
เรียบร้อย”

นพพูดเสริมขึ้น

“ใช่ครับคุณป้า ชาวอเมริกันเป็นชาติที่รักเสรีภาพและมีเสรีภาพโดยสมบูรณ์ เรื่อง
กิริยามารยาทของพวกเราถ้าไม่เหมาะไม่ควรก็อย่าถือสาเลยครับ คุณป้ากับคุณน้าช่วยกันอบรมสั่ง

สอนไม่ช้าเราก็จะทิ้งนิวยอร์กอเมริกันกลายเป็นหนุ่มไทยที่สุภาพเรียบร้อยน่ารัก แต่ว่าลูกเศรษฐีอย่างพวกเราเรื่องมารยาทไม่สำคัญไม่ใช่หรือครับ”

เสียดี้เห็นพ้องด้วย

“ใช่ อะไรมันจะมาสำคัญกว่าเงินวะอายนพ อ้าเข้าไปที่ด่านตรวจคนเข้าเมืองเถอะไว๊ แคร่ร้อนพระอาทิตย์แดงแจ๋อย่างนี้สงสารคุณปู่ท่าน วันนี้ท่านแต่งนายพลเสียดี้ด้วย ท่าทางยังกะนายพลเม็คอาเธอร์”

นพหัวเราะ

“พูดออกมาได้ นายพลเม็คอาเธอร์หัวไม่ล้านจะเหมือนกับ คุณตาได้อย่างไร

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ทวาดแว็ด “พอแล้ว ไม่ต้องวิจารณ์”

คุณหญิงวาดยกมือขวาชูขึ้น ขอให้ทุกคนสงบเงียบแล้วท่านก็ กล่าวกับหลานชายของท่าน ทั้ง 4 คนด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

“กลับบ้านเราเถอะลูก ยาเตรียมห้องหับและทุกสิ่งทุกอย่างไว้ให้พวกเจ้าเรียบร้อยแล้ว พร้อมด้วยเบ็นซ์สปอร์ตสีแดงสดคนละคัน ฟังออกมาจากอุโมงค์เอี่ยม เพราะรถสี่คันนี้และยาต้องสร้างโรงรถอีกหลังหนึ่งต่างหาก ไปเถอะยังจะต้องไปทำพิธีการเข้าเมืองและให้เขาตรวจ ข้าวของอีก อ้อ—ทักทายกับอ้ายแห้วมันเสียดน้อยซินะ ยืนหน้าคูมอยูนั่น ต่อไปเจ้าแห้วจะรับภาระเป็นต้นห้องของพวกเจ้าแล้ว”

หนุ่มน้อยรูปหล่อทั้งสี่คนพากันเดินเข้าไปหาเจ้าแห้วซึ่งอยู่ในเครื่องแบบสิบเอก เจ้าแห้วซิดเท่าตรงยกมือวันทยหัตถ์ลูก ๆ ของเจ้านาย ซึ่งเป็นเจ้านายของเขาด้วย

“สวัสดิ์ครับ คุณพนัส, คุณนพ, คุณสมนึกและคุณดำรง”

สี่หนุ่มต่างรับไหว้เจ้าแห้วและยิ้มให้ “ไง-แห้ว” พนัสกล่าวทักขำเก่าแต่เสียงของคุณย่าสนิทสนม “เอาบั้งสิบเอกมาติดไม้กลั้วติดตะรางอะ”

เจ้าแห้วชักฉิว “แล้วกัน รับประทานผมเป็นสิบเอกจริง ๆ นะครับ”

พนัสหัวเราะเบา ๆ

“จั้นอะ ฟังรู้เด๊ยนี้เองว่าแกได้เลื่อนเป็นสิบเอก แต่พวกเราอาจจะเป็นร้อยเอกในไม่ช้านี้”

“อ้าว รับประทานมือนั่นคนละชั้นนี้ครับ คุณทั้งสี่มีปริญญาโทผมมันแค่สำเร็จโรงเรียนประชาบาลเท่านั้น แะะ แะะ พวกคุณหล่อมากนี้ครับ ยังจี๋ผู้หญิงตอมเป็นแมลงวันตอมเม็ดทุเรียนเชียวครับ รับประทานคูที่หน้าท่าอากาศยานซีสาวทีนเอดและจิกก็มากอยรับพวกคุณตั้งมากมายถ่ายกองไม่รู้ว้า ลูกเต่าเหล่าใครบั้ง”

สมนึกยิ้มให้เจ้าแห้วและส่งธนบัตรราคา 1,000 เย็นหนึ่งฉบับให้เจ้าแห้ว “เอ้า-เอาไว้ซื้อกาแฟกิน”

“ว้า รับประทานไม่ใช่เงินไทยนี้ครับ แม็ค อิน เจแปน ผมจะไปใช้ได้ทีไหนละครับคุณนี่”

“อ้ายเซ่อ ไปแลกเอาตามร้านแลกเงินลมเถไป แต่พันเย็นไม่กี่บาทหอรอกนะ โนน-กระเป่า
เสื้อผ้าของพวกเรารวม 4 ใบกองอยู่นั้นแกช่วยหอบไปด้วย มือถือไม่หมดเอาปากคาบไป”

กิมหงวนเดินเข้ามาหาลูกชายของเขา

“พวกแกมีกระเป่าเสื้อผ้าติดตัวมากคนละใบเท่านั้นเองละหรือ”

สมนึกยิ้มให้แต่ยังไม่ยอมบอกเล่าของเขา

“มีมาอีกเยอะแยะครับ ผมจ้างเรือสินค้าลำหนึ่งขนข้าวของของพวกเรามากรุงเทพฯ ครับ
เรือออกเดินทางมาราวสองอาทิตย์แล้วเดือนหน้าก็ถึง”

“หา เหมาะเขาทั้งลำยังงั้นหรือ”

“ครับเขาคิดค่าระวางเพียงล้านห้าแสนเท่านั้น”

เสี่ยวหงวนตาเหลือก”แล้วแกจะเอาเงินที่ไหนจ่ายให้เขา”

“อ้าว ก็เดี่ยนะซีครับ”

“โอ๊ย” พ.อ.กิมหงวนคราง “ดูเป็นลมดีกว่า”

สมนึกหัวเราะเบา ๆ “อย่าฟังครับ นี่มันลานบินขายหน้าเขา เอาไว้ไปเป็นลมที่บ้านเรา
ดีกว่า”

เจ้าคุณปัจฉิม ก๊ ก๊ กับคุณหญิงวาดเดินนำหน้าพาทุก ๆ คนออกไปจากลานจอดเครื่องบิน
เจ้าแก้วอยู่ที่ท้ายขบวนหอบกระเป่าเสื้อผ้าพะรุงพะรัง

หนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คนต้องทำพิธีการเข้าเมือง คือแสดงพาสปอร์ตและกรอกเอกสารเข้าเมือง
ของกองตรวจคนเข้าเมือง ต่อจากนั้นก็ให้เจ้าหน้าที่ศุลกากรฯ ตรวจสอบกระเป่าเสื้อผ้าตามระเบียบ
ซึ่งเจ้าหน้าที่ก็ได้ปฏิบัติอย่างสุภาพนอบน้อม

เมื่อผ่านด่านตรวจคนเข้าเมืองและศุลกากรมาที่ท่าอากาศยาน เสียงไซโยโห่ร้องของสาว
วัยรุ่นทั้งหลายก็ดังขึ้นแซ่แซ่ คณะพรรคสี่สหายต่างหยุดชะงัก ส่วนพนัส, นพ, สมนึก, และคำรงค์เดิน
รวมกลุ่มเข้าไปหาบรรดาหญิงสาวที่มีแก้มจิ้มร้อบ พวกญาติมิตรของชายหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คนไม่
อาจจะบุกเข้ามาได้ จึงได้แต่ยืนดูอยู่ห่าง ๆ

สาวสวยวัยรุ่นหลายร้อยคนต่างเฮโลเข้ามาห้อมล้อมขอลายเซ็นและขี้อุตุตุมือ มีการ
เบียดเสียดรวนกันหยิกข่วนทูปถองกันอูตุตุ พนัส, นพ, สมนึก และคำรงค์ ต้องเซ็นชื่อให้พวกสาว
สวยนักล่าลายเซ็นเหล่านี้ ซึ่งเจตนาอันแท้จริงของหล่อนก็คืออยากจะเข้ามาใกล้ชิดกับสี่หนุ่มและ
ได้พูดคุยกับเขา แนะนำตัวเองให้เขารู้จักนั่นเอง

ในที่สุดจ๊ก็คนหนึ่งก็ร้องตะโกนขึ้น”ลายเซ็นไม่เอาโว้ย เอาเน็คไทเอาเสื้อกางเกงไปเป็นที่
ระลึกดีกว่า พวกเราตะลุมบอนโว้ย เอ้า....เฮ....”

เท่านั้นเอง คลื่นมนุษย์สาวสวยก็บุกเข้ามาตั้งทั้งเสื้อกางเกงชุดสากลเน็คไทและเสื้อเชิ้ตของ
เจ้าหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คนขาดวันออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ไม่มีอำนาจสิ่งใดที่จะยับยั้งการกระทำของ

ผู้หญิงสาวเหล่านั้นได้ คณะพรรคสี่สหายต่างยื่นมือมองดู พันสี, นพ, สมนึก และดำรงด้วยความหวังไข
พอได้สติคุณหญิงวาดก็ร้องบอกลูกชายของท่าน

“เร็ว พาพวกของแกเข้าไปช่วยลูก ๆ ซี่ว๊วย ตาย... หลานกูตายแน่ เด็กสาวสมัยนี้ทำไมถึง
คุณเคียดอย่างนี้”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ วิ่งเหยา ๆ เข้าไปต้องตะโกนห้ามก็ไม่มีใครเชื่อฟัง สาวสวย
คนใดสิ่งที้งเสื้อผ้าได้ชิ้นหนึ่งก็ล่าถอยไป เพียงครูเดียวสาววัยรุ่นและจิกก็หลายร้อยคนก็กระจัด
กระจายไปหมด

พันสี, นพ, สมนึก และดำรง หมกเนื้อหมกตัวต่างเหลือแต่กางเกงในคนละตัวรองเท้าหุ้มส้น
และถุงเท้าเท่านั้นชุดสากลสีน้ำทะเลพร้อมด้วยเชิ้ตแขนยาวและเน็คไทผูกกระซางขาควีน คิดมือ
พวกสาวทีนเอดไปหมดแล้ว

ดำรงมองดูหน้าเพื่อนเกลอทั้งสามคนแล้วพูดขึ้นเบา ๆ

“มายก็อด ช่วงเวลาที่เราไม่อยู่อเมริกาไม่ถึงสิบปี ผู้หญิงไทยมีความเจริญก้าวหน้าขึ้นอีกมาก
เคราะห์ดีเหลือเกินที่หล่อนไม่ช่วยกันรุมฉีกกางเกงในของเรา แล้วก็แวนตาของกันกับอ้ายดี ก็ไม่มี
ใครเอาไป”

คณะพรรคสี่สหายพากันเข้ามาหาลูก ๆ ของเขา ในเวลาเดียวกันพวกญาติมิตรที่มาคอย
ต้อนรับก็ ย่อย ๆ กันมา ทุกคนต่างขบขันและเส้าในระคนกัน เทพบุตรรูปหล่อทั้งสี่คนได้ทักทาย
โอภาปราศรัยกับผู้ที่มารับเขาอย่างสุภาพนอบน้อม คุณหญิงวาดกับสีนางพากันเข้ามารวมกลุ่ม ต่าง
คนต่างบ่นพึมพำและทูลสนนัยต์ตา เมื่อเห็นสี่หนุ่มอยู่ในชุดกางเกงในสวมเชิ้ตหนึ่งกำพริ่าเช่นนี้
อย่างไรก็ตาม พันสี, นพ, สมนึก และดำรง คงยิ้มแย้มแจ่มใสไม่ได้แสดงท่าทีโกรธเคืองหรือนึกอับ
อายใครเลย

เจ้าคุณปัจจนิกฯ กล่าวกับพวกญาติมิตรเหล่านั้น

“เป็นยังไง พอเจ้าสี่คนเหยียบผืนแผ่นดินไทย ก็ได้รับการต้อนรับอย่างคุณเคียดเช่นนี้”

สมนึกว่า “ไม่ใช่คุณเคียดหรือใครรับคุณตา พวกสาว ๆ เขาสนใจและพอใจพวกผมหรือใครรับ
ผมคิดว่าถึงแม้คณะสี่เต่าทองมาเมืองไทย ก็คงไม่ได้รับการต้อนรับเหมือนอย่างผม อย่างนี้สนุกดี
ครับ”

เสียงหวนมองดูลูกชายของเขาอย่างขบขัน

“สนุกดี แกกับเพื่อน ๆ ไม่ขายหน้าเขาหรืออะที่เหลือแต่กางเกงในเพียงตัวเดียว”

สมนึกอมยิ้ม

“ไม่ครับ เราไม่ได้ทำตัวของเรา เราถูกผู้หญิงตั้งเกือบพันกลุ่มรุมฉีกเสื้อผ้าของเราต่างหาก
อย่างนี้ที่อเมริกาที่เคยมีตัวอย่างมาแล้วครับ เด็กสาวพวกนี้เอาอย่างหนุ่มสาวในอเมริกาแน่นอน
ดารารายานตร์คนสำคัญหลายคน ถูกกลุ่มรุมฉีกเสื้อผ้ามาแล้ว ดาราผู้หญิงบางคนแม้แต่กางเกงในก็
ไม่เหลือติดตัว เพราะแฟนฉีกไปแบ่งกันเพื่อเก็บไว้เป็นที่ระลึก”

สาวสวยกลุ่มหนึ่งราว 6 คน เดินจตุๆ จ้องๆ ตรงเข้ามา คุณหญิงวาดแลเห็นเข้า ก็ตะเพิดไล่ ด้วยเสียงเอ็ดตะโร

“ไป – ไป โว้ย เป็นสาวเป็นนางโหงมาทำอย่างนี้”

ใครคนหนึ่งร้องตอบท่าน

“สมัยนี้ด้านได้อายอดคะ ไม่ทำก็ไม่ได้เพนดึๆ นะซีคะคุณยาย แหม-พวกเราอดสำห้มารับ ลูกหลานของคุณยาย ยังจะมาไล่เราอีก”

คุณหญิงวาดทำตาเขียวเข้าไป

“ก็ไปหาที่บ้านซียะ ฟังมาถึงยังเห็นคเห็น้อย พวกเธอช่วยกันดึงทิ้งเสื่อกางเกงขาดหมดเห็น ไหมล่ะ แล้วนี่ลงไปขึ้นรถหามันคงพิศหลานฉันแน่นอน”

นพลูกชายนิกร โบกมือให้สาวทีนเอดกลุ่มนี้

“ขอบคุณครับที่มารับ และมาช่วยกันฉีกเสื่อกางเกงพวกเรา อยากรู้จักและคุยกับพวกเรา เชิญที่บ้าน พัชรภรณ์ ครับ”

สาวสวยร่างสูงโปร่งคนหนึ่งทำตาหวานให้คนแล้วยกมือชี้หน้าอกตัวเอง

“หนูชื่อดาราดิค่ะ จำชื่อหนูไ้ไหมคะ รับรองว่าอายุหนูครบ 13 ปีแล้ว พรุ่งนี้พวกเราจะไป เยี่ยมที่บ้านคะ ”

นพยกมือไหว้

“ขอบคุณครับ โปรดอย่าลืมหาสำเนาสำมะโนครัวติดมือไปด้วย เพื่อให้ผมแน่ใจว่าคุณอายุ ครบ 13 ขวบ จริง ๆ เรื่องพรรณนี้พลาดพลังลำบากครับ นอกจากเสียชื่อแล้วยังจะต้องเสียเงินค่า ทนายค่าอะไรต่ออะไรอีก แล้วก็เสียเวลาด้วย พวกเราสัญญากันแล้วว่าเราจะไม่ยอมเป็นเพื่อนหรือ มีความสัมพันธ์กับเด็กสาวที่มีอายุต่ำกว่า 13 ขวบ”

เจ้าคุณปัจฉินึก ๆ เดินเข้ามาหาชายหนุ่มทั้งสี่แล้วพูดตัดบท

“พักทายและขอบคุณญาติมิตรของเราที่มารับพวกแกให้ทั่วหน้าโว้ย กลับบ้านเรากันเสียที ฉันทุเรศพวกแกเต็มทนแล้ว นุ่งกางเกงในตัวเดียวยืนป้ออยู่ที่ท่าอากาศยาน ฝรั่งมังค่าเดินกันให้ เกรื่อนำชายหน้าเขา”

สี่หนุ่มต่างกระจายกันออกไปโอภาปราศรัยกับผู้ที่มาต้อนรับเขา เมื่อช่างภาพของ หนังสือพิมพ์รายวัน ฉบับหนึ่งปรีเข้ามาจะมาถ่ายภาพ พนักลูกชายของพลก็ร้องเสียงหลงวิ่งเข้าไป ยกมือไหว้ตากล้องชั้นดีวัยกลางคนร่างอ้วนเตี้ย

“ผมกราบละครับขอเสียที จีนเอาภาพชุดนี้ของเราไปลงพิมพ์พวกเราก็ขายหน้าเขาแยะ หัว นอกปริญญาโทฟังมาจากอเมริกา นุ่งกางเกงในตัวเดียวยืนป้ออยู่ที่ท่าอากาศยานท่ามกลางวงศาคณา ญาติ”

ตากล้องยิ้มให้พนัส

“แต่เราจะเสนอข่าวให้ประชาชนทราบนี้ครับ ว่าพวกสาวทีนเอดคลั่งไคล้พวกคุณแหกกันมารับที่คอนเมืองแล้วก็ลุ่มรุมกันฉีกเสื้อผ้าชุดสากลของพวกคุณเอาไปเป็นที่ระลึกละชิน ข่าวนี้อาจจะทำให้พวกคุณมีค่าและมีความหมายขึ้นอีกเราจะได้อีกกันว่า พวกคุณใหญ่ยิ่งกว่านักร้องคณะสี่เต่าทอง ขอให้เรากล่าวภาพเถอะครับ”

พนัสนึกคิดแล้วเห็นฟ้องด้วย

“จริงครับ เอาเลยครับ ผมและเพื่อน ๆ ยินดีให้ถ่ายแล้ว ช่วยเขียนข่าวด้วยนะครับว่าพวกเรายังไม่สนใจในเรื่องผู้หญิง เพราะเราจะต้องเริ่มงานอาชีพของเราเสียก่อน”

ช่วยภาพก็มศรีษะให้ลูกชายของพลแล้วถอยออกไป ต่อจากนั้นก็เก็บภาพสีหนุ่มไว้ถึง 3 ภาพในมุมต่าง ๆ ไว้สำหรับเลือกรูปที่เหมาะสม ๆ

เทพบุตรหนุ่มรูปหล่อทั้งสี่คนมาถึงบ้าน “พัชรภรณ์” ในเวลา 16.30 น.

หน้าบ้าน “พัชรภรณ์” ริมถนนสุขุมวิทเต็มไปด้วยสาววัยรุ่นนับร้อยยืนจับกลุ่มรอคอยดูหน้าลูกชายของคณะพรรคสี่สหาย เมื่อคาดคิดเล็กแก๊งและโอสโมบิลแก๊งเล่นตามกันเข้าไปในบ้าน “พัชรภรณ์” โดยมีดอจ้แก๊งติดตามมาอีกคันหนึ่ง ทีนเอดเหล่านั้นก็ตบมือโห่ร้องกันเกรียวกราวหลายคนกระโดดโลดเต้น โบกไม้โบกมือให้หนุ่มเนื้อหอมทั้ง 4 คนซึ่งนั่งอยู่ในรถคาดคิดเล็กโดยเจ้าแห้วทำหน้าที่เป็นคนขับ คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมก็อยู่ในรถโอสโมบิล สีนางกับคุณหญิงวาดอยู่ในรถดอจ้แก๊งซึ่งนั่นทาทาเป็นคนขับนั่งคู่กับคุณหญิงวาด

จิกก็วัย 15 ขวบคนหนึ่งนั่งกางเกงพิดเปรี๊ยะจนน่าเกลียด ถือช่อดอกไม้วี้งออกมาขึ้นให้สมนึกหรือเสียดิของเรา

สมนึกรีบยกมือไหว้หล่อน และเอื้อมมือรับช่อคัทลียาสามสีช่อม้าถือไว้อย่างอึ้งอึ้งใจ คุณหญิงวาดค้อนจิกก็สาวและบนพิมฟ้า

“แหม เป็นลูกสาวเป็นหลานและก้อมึง แม่ฉีกเนื้อออกเป็นชิ้น ๆ อัดใส่โห่ปลาแร่เลย เป็นสาวเป็นนางแท้ ๆ ไม่มียางอาย อยู่ ๆ ก็เอาดอกไม้มาให้ผู้ชายทั้ง ๆ ที่ไม่เคยรู้จักมักจี่กับเขา เกิดมาเป็นลูกผู้หญิงมันก็ต้องรักนวลสงวนตัวถึงจะถูก เคราะห์ดีเหลือเกินที่ฉันไม่มีหลานสาว มีหลานสี่คนก็ตัวผู้ล้วนๆ”

รถแก๊งทั้ง 3 คันเล่นมาหยุดหน้าโรงรถ และด้านซ้ายของโรงรถนั้นมีโรงรถที่สร้างด้วยไม้ยังใหม่เอี่ยมถูกสร้างขึ้นหลังหนึ่งเก็บรถแก๊งได้ 4 คัน เป็นสปอร์ตสี่แดงสตรวม 4 คันจอดอยู่ในโรงรถโรงนี้

เจ้าแห้วกล่าวกับพ่อเทวดาทั้ง 4 คนว่า

“รับประทานรถสปอร์ตนี้แหละครับที่อาเสี่ยท่านซื้อเตรียมไว้ให้พวกคุณเป็นของขวัญที่ทำปริญญาโทได้”

สี่หนุ่มต่างตื่นเต้นดีใจไปตามกัน ทั้งสี่คนเปิดประตูลงจากรถคาดิเล็กเก๋งอย่างรีบร้อนวิ่งกระโดด โลดเต้นเข้าไปในโรงรถที่สร้างใหม่ ในเวลาเดียวกันคณะพรรคสี่สหายและสี่นางก็พากันย่อยๆ ลงจากรถเก๋งทั้งสองคัน สมนึกหันมาร้องตะโกนถามเสียงหวนด้วยเสียงอันดัง

“เดี๋ยครับ ของใครคันไหนครับ”

อาเสี่ยชักเริ่มรำคาญใจบ้างแล้ว ความรู้สึกบอกตัวเองว่านับแต่นี้ไป เขาจะต้องมีเรื่องควักกระเป๋ารื้อเรื่อยๆ เพราะลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของเขา

“เลือกเอาเถอะโวย ใครอยากได้คันไหนก็เลือกเอา”

ชายหนุ่มทั้งสี่คน ต่างแยกย้ายกันขึ้นไปนั่งบนรถเบ็นซ์ ภูเขาเสวิตซ์ไฟมีอยู่แล้ว ต่างเปิดสวิทซ์ติดเครื่องลองเร่งเครื่องยนตร์ดูส่งเสียงเอะอะเฮฮาในบ้าน พวกคนใช้ชายหญิงแห่กันออกมายืนดูอยู่หน้าตึกหน้าสลอน ทุกคนตื่นเต้นดีใจที่ได้เห็นหน้า หนุ่มเนื้อหอมทั้ง 4 คน

สมนึกบังคับเบ็นซ์สปอร์ตพุ่งออกจากโรงอย่างรวดเร็ว ตรงรี่เข้ามาหาสี่สหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉินึกๆ

“เฮ้ย” เจ้าคุณร้องเสียงแหลง

เสี่ยตีเหยียบเบรคเต็มแรง ขางทั้งสี่ล้อครูดกับถนนคอนกรีตดังเอี๊ยด สี่สหายกับท่านเจ้าคุณถอนหายใจเอือกใหญ่ไปตามกัน พลยกมือเท้าสะเอวมองดูสมนึกอย่างเคืองๆ

“อย่า ขับบ้าๆ แบบหนุ่มอเมริกันเช่นนี้โวยฮ้ายดี ถ้าแกเหยียบเบรคไม่ทัน คุณปู่หรือลุงหรืออาหรือเตี้ยแกลคนในคนหนึ่งอาจจะถูกรถชนแท่งทิ้งก็ได้”

สมนึกยิ้ม เปิดประตูกว้างลงมาจากรถ

“ผมอยากดูกำลังของรถนะครับ เชื้อมือผมเถอะครับคุณลุง มือชั้นผมเคยประลองที่สนามแข่งรถในอเมริกามาแล้ว”

อาเสี่ยจุกปาก

“อย่า โม่ฮ้ายดี แกลแข่งรถในอเมริกาเมื่อไหร่จะไม่เคยมีข่าวเลย”

“แล้วกัน ให้ผมรากลี้อกลงแดงตายซีเฮ้า ผมเคยประลองที่สนามแข่งรถในอาริโซนา มาจริงๆ ถามฮ้ายนพฮ้ายนัสและดำรงคูก็ได้ครับ”

กินหงวนทำหน้าฉงน

“จริงนะระอะ”

“ครับ”

“อ้อ ลูกเตี้ยไม่เลวนี่หว่า แข่งได้ที่เท่าไหร่วะ”

“ไม่มีอันดับครับ ผมจับซ้อมมือของผมคนเดียวในสนามแข่งรถ ขึ้นแข่งกับเขาผมก็มีหวังแท่งทิ้ง มันขับกันยังกะเหาะ อย่างจี๋หมูจี๋หมากี่ชั่วโมงละ 150 ไมล์”

“อูย” เสียงหวนร้องลั่น “แกนี่พูดชวนคล้ายกับเตี้ยเมื่อตอนหนุ่มๆ วะ ฟังเสี่ยเป็นนานนึกว่าเคยแข่งรถมาแล้วที่แท้ก็เอารถไปขับในสนามแข่งรถ”

สิ้นางหัวเราะกึกกักไปตามกันคุณหญิงวาดกล่าวกับชายหนุ่มทั้งสองว่า

“พวกเจ้ามีรถสปอร์ตที่ก็ต้องขับด้วยความระวัง ต้องนึกถึงชีวิตและความปลอดภัยของประชาชนคนเดินถนน การขับอย่างหวาดเสียวหรือเฉี่ยวคนเดินถนนจะทำให้ป่วยาตายที่ตายไปนานแล้วเดือคร้อน”

นพกล่าวถามขึ้นเบาๆ

“ตายไปแล้วอยู่ในหลุมทำไมถึงเดือคร้อนละครับคุณย่า”

คุณหญิงวาดพูดพลางหัวเราะพลาง

“ก็เพราะคนเดินถนนเขาพูดถึงนะซี อย่าถือว่ามีเงินมีรถดีๆขับ คนเรานะถูกเขาลำดับบรรพบุรุษมันคือยูรี คนเดินถนนบางคนปากไวจะตายไป พอรถเล่นเฉียดล้อรถที่บร่องเล็กๆ ตามถนนทำให้หน้าฝนกระเด็นไปถูกนิตเดียว ก็ตะโกนเรียกปู่ทวดเจ้าของรถลงมาถึงพ่อและแม่ พวกแกต้องระวังหน่อย เป็นลูกผู้ดีมีเงินก็ต้องทำตัวให้เหมาะสม รู้จักการควรเว้นควรประพฤติ อย่าให้คนเขาแข่งด่าไป-ไปบนตึกถะลูก ก่อนอื่นอย่าต้องการให้พวกแกขึ้นไปอาบน้ำปลัดเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวให้สบายใจเสียก่อน”

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ แลเห็นสาวทีนเอดนับร้อยยืนอยู่ที่หน้าประตูรั้วนอกถนน และทำท่าจะบุกเข้ามาในบ้าน ท่านก็ร้องตะโกนบอกคนสวนคนหนึ่ง

“เฮ้ย อ้ายเพ็งไว้ย ไปปิดประตูรั้วใส่กลอนที ประเดี้ยวพวกหลานๆ ของข้าจะไม่มีทางแงในนุ่ง”

คุณหญิงวาดกอดคอพนัสกับนพ นำหน้าทุกๆ คนตรงไปที่ตึกใหญ่ ตอนนี้องนิกรก็แลเห็นเด็กสาววัยรุ่น ประมาณ 10 คนปรากฏตัวอยู่บนรั้วข้างบ้านในถนนซอยใหญ่ หลายคนทำท่าจะปีนรั้วเหล็กโปร่งเข้ามาในบ้าน “พัชรภรณ์”

“อู้ตาย” นิกรตรงแบบกระเทยแล้วยกมือชี้ให้เพื่อนๆ ดู “โน่น...พวกจิกก็และสาววัยรุ่นกำลังจะบุกบ้านเรา”

“เฮ้ย” ศาสตราจารย์ดิเรกร้องลั่น “อย่ายืนนะหนู รั้วสูงต้องสองเมตรกว่าตกลงไปแข่งขาหักนะ”

เด็กสาวคนหนึ่งร้องตะโกนขึ้น

“ขาหักหรือตายก็ไม่ใช่ไรกะ ขอให้หนูได้เห็นหน้าคุณสมนึกเท่านั้น”

เสียงดีหรือสมนึกตะโกนขึ้นทันที

“อย่าเพิ่งเลยครับผมเพิ่งมาถึง ที่ตอนเมืองพวกเรากูทึงจนเหลือแต่กางเกงในคนละตัว กลับมาบ้าน พวกคุณจะมาเอาอะไรกับผมอีก”

จิกก็หน้าแฉล้มตะโกนตอบ

“เราอยากได้รองเท้าถุงเท้าและกางเกงในของพวกคุณกะ”

พลร้องเรียกเด็กหนุ่มซึ่งมีหน้าที่ทำความสะอาดรถยนต์คนหนึ่งมาพบกับเขาที่หน้าตึก แล้ว
ออกคำสั่ง

“แกไปประคมพรรคพวกแกและพวกคนสวนคอยระวังอย่าให้แม่พวกสาวบุกเข้ามาในบ้าน
เราได้เข้าใจไหม ลูกหลานของฉันทั้งมาที่บ้านยังไม่ได้พักผ่อนเลย อ้า-ถ้าหากว่ามีใครป็นรั้วเข้ามา
ก็อย่าไปรุนแรงกับเขาละ ขอร้องให้เขาออกไปจากบ้านเราโดยดี ชี้แจงให้เขาฟังว่า พนัส, นพ,
ดำรงและสมนึกยังไม่มีเวลาพอที่จะต้อนรับใครทั้งนั้น”

หนุ่มน้อยทั้งสี่และทุกคนเดิน รวมกลุ่มขึ้นมาบนตึกและเลยเข้าไปในห้องโถง ทั้งสี่คนพูด
คุยกันอะอะเอ็ดอะโร ร่าเริงสดชื่นตามแบบหนุ่มอเมริกัน พวกคนใช้และสาวใช้ที่ยืนอยู่ในห้องโถง
ได้รับการทักทายจากพ่อหนุ่มเนื้อหอมก็ยิ้มแป้นไปตามกัน นพกระโดดกอดและจูบสาวใช้คนหนึ่ง
ดังฟอด

“ฉันทเกือบจะจำเธอไม่ได้เนี่ยน ตอนที่เราไปอเมริกาเธอเพิ่งรุ่นสาว เท่านั้นบัดนี้เธอเป็นสาว
ใหญ่ สวย และน่ารักขึ้น โอ้โฮเฮะ เธออวบอ้วนจัง ดูเหมือนเธอปีเดียวกับฉันซะใหม่”

คุณหญิงวาดปราดเข้ามามาดิ่งตัวนพออก

“เรื่องอะไรวะแกไปจูบนั่งเนี่ยนมัน”

“ก็เป็นอะไรไปละครับคุณย่า การจูบแก้มเป็นการแสดงความรักที่มีต่อกัน ซึ่งไม่ใช่ความรัก
อย่างหนุ่มสาว”

“ถ้ายังงั้นแกจูบนั่งซี”

“อู๊ย แก้มคุณย่ามองดูคล้ายๆ ปลาหมึกบดครับ ย่นๆๆยังงี้ก็ไมรู” พุดจบนพก็หันมาทาง
สาวใช้ “เนี่ยนดีใจไหมที่พวกเราเรียนสำเร็จศิลปศาสตร์ ลาพระอาจารย์กลับมาบ้านเมืองของเรา”

เนี่ยนหัวเราะเบาๆ

“ดีใจกะ พวกเราทุกคนรอคอยคุณทั้งสี่ตั้งแต่บ่ายสามโมงแล้ว”

“ขอบใจมาก นั่นก็ตื่นเต้นและปลื้มใจจนบอกไม่ถูกที่ได้กลับมาบ้าน เรือบินมันเข้าไปราว
ครึ่งชั่วโมง บินมาดีๆ เกิดยางแตกต้องจอดปะยาง แล้วก็ตอนจะเข้าประเทศไทย สวนกับเครื่องบิน
สายเดียวกัน นายตรวจลำนั้นกระโดดมาล่ำเราเหยียบปีกเครื่องบินพลาด เลยหล่นลงทะเลห่างทิ้งไป
นักบินเขาบินวนไว้อวลอยู่หลายรอบ”

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ กล่าวกับพลอย่างภาคภูมิใจในหลานชายของท่าน

“อายนพมันกะล่อนเหมือน อ้ายกรเมื่อหนุ่มๆ อาเองยังแปลกใจอยู่ทุกวันนี้ก็ยังไม่ออก
เหมือนกันว่าทำไม อาถึงตกลงใจยกประไฟให้อ้ายกร”

นิกรพูดเสริม

“ไม่ยกยังงี้ไปไหน คุณพ่อผมถึงไม่รวยอย่างอ้ายหงวน ท่านก็มีเงินอยู่ใน बैंกค์ตั้ง 10 ล้าน
สังหาริมทรัพย์และอสังหาริมทรัพย์อีกมากมาย 10 ล้านสมัยนั้นนะมันเท่ากับ 100 ล้านสมัยนี้เชียวนะ
ครับ ผมสุขสบายทุกวันนี้ก็เพราะมรดกของคุณพ่อ”

ท่านเจ้าคุณยิ้มเยาะ

“แต่นับแต่วันนี้ไปแกจะต้องปวดคบาล เจ็บพม้นคงไม่กระดุกเหมือนแกหรือก เด็กหนุ่มขนาดนี้มันต้องเที่ยวต้องเข้าสังคมทำตัวให้เด่น เตรียมเซ็นเช็คไว้ให้มันเถอะ”

นิกรเอียงคอกอมยิ้ม

“เรื่องอะไร อ้ายนพมีทั้งตาและย่าซึ่งมีหน้าที่จะต้องจ่ายเงินให้มัน ผมเป็นแต่เพียงพ่อธุระไม่ใช่”

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้องโถง คุณหญิงวาดพาหนุ่มเนื้อหอมทั้งสี่คนผ่านห้องโถงขึ้นบันไดไปชั้นบน ทุกคนติดตามขึ้นไปด้วย ต่างก็กำลังห่อคุณลูกและหลานไม่ว่าใครจะพูดจะทำอะไรรู้สึกว่ามันน่ารักน่าเอ็นดูถูกใจไปทั้งนั้น โดยเฉพาะคุณหญิงวาดรักชายหนุ่มทั้งสี่คนนี้ราวกับชีวิตจิตใจของท่าน

พนัส, นพ, สมนึก และคำรงค์ ถูกนำเข้ามาในห้องนอนอันหรูหรากว้างขวาง ซึ่งอยู่ใกล้กับบันไดชั้นลง เมื่อได้เห็นห้องพักซึ่งมีเตียงนอนตั้งอยู่เรียงกันรวม 4 เตียง ชายหนุ่มทั้งสี่คนก็กระโดดโลดเต้นโผเข้ากอดกันและจูบกันด้วยความรักใคร่อันสนิทสนม

“อย่างนี้วิเศษแน่” พนัสพูดเสียงลั่น “ข้าวของเครื่องประดับห้องไม่สำคัญสำหรับพวกเรา เราต้องการนอนเตียงใกล้ๆ กันอย่างนี้เท่านั้น สบายละไวย้เรา”

นพจึงมือไปที่ห้องน้ำแล้วพูดกับเพื่อนๆ

“ห้องน้ำอยู่ในห้องนอนอย่างนี้ เวลาปวดท้องอินี่สะดวกมาก ฮะ ฮะ”

คุณหญิงวาดกล่าวกับลูกชาย ของนิกรซึ่งเป็นหลานย่าของท่าน

“ย่าและลุงกิมหงวนของแกได้หมดเปลืองเงินร่วมครึ่งแสนในการจัดห้องนอนและห้องน้ำให้แกทั้งสี่คน แกลองเข้าไปดูในห้องน้ำชั้นพ มันสวยงามและสะอาดซึ่งพวกแกอาจจะนอนเล่นหรือนอนหลับได้อย่างสบาย”

นพเดินปราดไปที่ประตูห้องน้ำ เขาหยุดยืนมองดูเครื่องสุขภัณฑ์และความโอโถงของห้องแล้วเขาก็หมุนตัวกลับหันมาร้องบอกเพื่อนๆ

“เด็ดขาดเลยไวย้ ชักโครกที่นั่งคู่เสียด้วยซี อย่างนี้ไม่ต้องเสียเวลารอคอยเพราะใช้ห้องน้ำได้ทีละสองคน อีไปคุยไปปรึกษาหารือกัน ฮะ ฮะ”

คำรงค์พูดเสริมขึ้น

“ถ้ากันว่างกันจะแก้ไขสร้าง โถส้วมอัตโนมัติให้แกเป็นพิเศษ กตสวิตซ์ทีเดียวกลายเป็นเก้าอี้นอน แกจะได้ถ่ายไปกลับไป”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครื้นเครงสี่หนุ่มพากันเดินตรวจรอบๆห้อง เมื่อเปิดดูตู้เสื้อผ้าก็แลเห็น เสื้อกางเกง แขนวอยู่หลายชุดตามขนาดที่ชายหนุ่มทั้งสี่วัดส่งมาให้ทางบ้านเตรียมซื้อหาไว้ให้ข้าวของต่างๆในห้องนี้มีใช้อย่างครบครัน

เมื่อเจ้าแก้วและคนใช้คนหนึ่งชนกระเป๋าสีเสื้อเข้ามาในห้อง และวางไว้ริมห้อง คุณหญิง
วาดก็กล่าวกับสี่สหายและสีนางว่า

“ปล่อยให้ลูกๆหลานๆมันเป็นตัวของมันเถอะ จะได้อาบน้ำเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวกัน นุ่ง
กางเกงในอย่างนี้มันทุเรศตาอย่างไรชอบกล ไปข้างล่างเถอะพวกเรา ต่อไปนี้เราเตรียมยาแก้ปวด
หัวไว้กินกันได้แล้ว บ้านเราคงจะหนาวหุดตลอดวันอย่างน้อยก็เสียงเพลงจากแผ่นเสียง พวกหนุ่มๆ
สาวๆนะเขาชอบความอีกทีก็ครึกโครม”

สมนึกแหกปากร้องตะโกนดังๆ

“ยิปปี้”

แล้วเขาก็พุ่งตัวลงบนเตียงนอนเตียงหนึ่งเสียงดังโครม คึนรนไปมาอยู่บนเตียงอย่าง
สนุกสนาน นพเข้าไปจวบแก้มประไพดังฟอดแล้วร่ายเครื่องยี่เกเสียวเจ้าสุ้มเสียงท่าทางก็คือนิกรเมื่อ
หนุ่มๆ นั่นเอง

กลับคืนบุรินทร์ถิ่นประเทศไทย

กระดิ่งเงินดีใจนะเป็นหน้าหนา

สถาปत्यัฒจิตหนุ่มกำลังกรุ่มกริม

ยังไม่ทันจะยืมผู้หญิงก็ให้ทำ

เราจะไถเงินทองของพระราชบิดา

พนัสหมั่นไส้เต็มทนก็ยกเท้าถีบหลังนพค่อนข้างแรง ลูกชายของนิกรเซลาไปไกลแล้วก็
หมุนตัวกลับ

“อ้ายมนัส มึงตาย”

นพวิ่งเข้าตะลุมบอนพนัสทันที สองสหายเตะถีบชกตองและต่อยกันอุตลุด ถึงแม้เป็นการ
สัพยอกหยอกล้อ คุณหญิงวาดก็ไม่อยากจะให้เล่นกันรุนแรงอย่างนี้เพราะกลัวว่า ถ้าใครพลาดพลั้ง
ถูกเจ็บเข้าเกิดยัวะขึ้นมา ก็จะฟาดปากกันจริง ๆ ท่านจึงกล่าวห้าม

“เฮ้ย หยุดไว้”

การหยอกเข้าระหว่างพนัสกับนพต่างสิ้นสุดลงทันที พนัสมองดูคุณย่าแล้วกล่าวกับนพ
อย่างคึกคอง

“เอาไว้ยี่ หนึ่ง สอง สามจับคุณย่าโยนหน้าต่าง”

“ไอ้” คุณหญิงวาดร้องสุดเสียง “อย่างนะไว้ยี่ ตีนี้ไม่ใช่เตี้ย ๆ แกโยนยาลงไปที่กระดุกออก
นอกเนื้อเท่านั้นเอง เอ้อเฮอ พวกแกนี้เป็นลิงเป็นค่างกันขนาดนี้เชียวระะ”

พนัสยิ้มให้คุณหญิงวาด

“คนหนุ่ม ๆ มีฮอร์โมนมากมีสตาจค์เยะ ๆ มันก็คึกอย่างนี้แหละครับคุณย่า”

คุณหญิงล้วนศรีชะช้า ๆ เมื่อเห็นสี่สหายกับสี่นางเดินรวมกลุ่มออกไปจากห้อง ท่านก็ชวนเจ้าคุณปัจฉิมฯ ติดตามไป ซึ่งเจ้าแก้วตามไปด้วยและนึกในใจว่าต่อไปนี่เขาจะต้องทำงานหนักขึ้นกว่าเก่า

ในครึ่งชั่วโมงนั้นเองหนุ่มเนื้อหอมทั้งสี่คนก็อาบน้ำแต่งกายเรียบร้อย ต่างนั่งสนทนากันบนเตียงนอนของตนซึ่งพนัสเลือกเตียงซ้าย ต่อมาเป็นเตียงของนพ แล้วก็เตียงของสมนึก ขวาคสุดเป็นเตียงของศาสตราจารย์ดำรงนักวิทยาศาสตร์ที่มีอายุน้อย แต่มีความรู้ความสามารถไม่ยิ่งหย่อนกว่าบิดาของเขา ทั้งนี้ก็ด้วยมันสมองอันเฉลียวฉลาดปราดเปรื่อง ประกอบทั้งดำรงตั้งอกตั้งใจ รับการศึกษามาแต่เริ่มต้น จนกระทั่งอาจารย์ผู้สอนกลายเป็นลูกศิษย์ของดำรงไป

พนัสได้กล่าวกับเพื่อนเกลอทั้งสามว่า

“เราจะต้องรีบเร่งตัดแปลงที่ว่างหลังบ้านเป็นสนามกีฬาของพวกเรา พวกเราไม่ใช่เซเพลบอยหรือหนุ่มเจ้าสำราญที่สำมะเลเทเมา เราจำเป็นต้องบริหารร่างกายของเราด้วยการเล่นกีฬา เช่นเทนนิส แบดมินตัน”

สมนึกเห็นพ้องด้วย

“ก็เอาซิวะ จ้างเขามาทำคอร์ทจะยากอะไร เงินของพ่อแม่เราไม่ใช่เงินของเรา”

ดำรงว่า “พูดอย่างนี้ก็ไม่ถูกอ้ายดี เราเรียนสำเร็จมาแล้วเราควรหาเงินของเราเอง”

สมนึกหันขวับมาทางลูกชายของนายพลดิเรก

“ก็ถูก แต่ตอนที่เรายังไม่ได้ประกอบอาชีพอะไร เราก็ต้องถลุงเงินพ่อแม่ไปก่อน อย่าทำเป็นคนตีหน้าขี้ขลาดอ้ายบอด แกควรจะรู้ว่า พ่อหรือแม่แปลว่าผู้ให้ ลูกแปลว่าผู้ขอ”

“ใครบอกแก่ล่ะ” พนัสพูดเสียงหัวเราะแล้วสะดุ้งเฮือกสุดตัวนั่งทรงตัวตรง

“อะไรวะอ้ายนั่น” นพถาม “แกทำท่าเหมือนกับมีใครเอาเข็มแทงแก”

พนัสยิ้มแห้ง ๆ

“มีมือนี่ม ๆ มือหนึ่งกำลังจับข้อเท้าข้างขวาของกันว่ะ”

สามสหายอ้าปากหวอไปตามกัน นพรีบก้มลงมองดูใต้เตียง พอแลเห็นสาวสวยวัยรุ่นแต่งกายแบบจิกกีนิยมนคนหนึ่งหมอบคู้ตัวอยู่ใต้เตียงพนัส เขาก็ใจหายวาบ

“โ๊ย๊ย ตาเถนช่วย”

แล้วพนัสก็ยึดตัวขึ้นมองดูหน้าเพื่อนเกลอทั้งสามในท่าที่ตื่นเต้นประหลาดใจเหลือที่จะกล่าว

“ผีรอะ” สมนึกกระซิบถาม

นพกลืนน้ำลายเอือก

“คนไว้วไม่ใช่ผี ผีหลอกกลางวันมีที่ไหนกัน”

ลูกชายของนายพลดิเรก นัยน์ตาเหลือก

“คนจริง ๆ รอะ”

“เออ ผู้หญิงสาววัยรุ่น นุ่งกางเกงแดงใส่เสื้อยืดฟิตเปรี้ยวทำผมทรงกระโจนปากแตร”

พนัสผลุนผลันลุกขึ้น แล้วโค้งโค้งมองดูใต้เตียงของเขา พอแลเห็นเด็กสาวคนนั้น พนัสก็หัวเราะเบา ๆ

“ออกมาเถอะคุณ นึกยังงั้นมาละถึงได้บุกเข้ามาในบ้านเรา และเข้ามาแอบซ่อนตัวอยู่ใต้เตียงนอนของพวกผม”

จิกก็ที่เพิ่งแตกเนื้อสาวค่อย ๆ คลานออกมาจากใต้เตียงนอนแล้วลุกขึ้นยืนเผชิญหน้าสี่สหายหนุ่มด้วยความสะเทือนอาย หล่อนสวมเสื้อสีดำสีแดงสะดุดตาและเนบสนิทเนื้อแลเห็นส่วนว่าส่วนนูนอย่างถนัด สวมเสื้อยืดคอกกลมแขนสั้นฟิตเปรี๊ยะ ซึ่งหล่อนมีเจตนาใช้เสื้อยืดที่คับ ๆ เพื่อโชว์สัดส่วนดีของหล่อน ใบหน้าของเด็กสาวคนนี้จิ้มลิ้มพริ้มเพราะอยู่ในเกณฑ์สวย ทำผมทรงสูงแบบปารีส ทาปากเขียนคิ้วช่วยให้หล่อนสวยขึ้นอีก

“คุณเป็นใครครับ”

หล่อนไม่ตอบ มองดูหน้าหนุ่มเนื้อหอมทีละคน แล้วสิ้นสุดที่ใบหน้าของสมนึกทายาทของมหาเศรษฐีกิมหงวน คราวนี้หล่อนโพรยยิ้มให้เขา ทำให้สมนึกรีบลุกขึ้นเดินยิ้มกริ่มเข้ามาหยุดยืนเผชิญหน้าหล่อนในท่าทางก้อรอก่อดิกและกรุ่มกริ่ม

“เมื่อกี้คุณขวางยิ้มอันน่ารักไปให้ผมซะไหม”

“ฮะ คุณชื่อสมนึกใช่ไหมคะ”

“แหงเลยครับ ผมชื่อสมนึก ไทยแท้ ลูกชายโตนของท่านพันเอกกิมหงวนหรือคุณจะเรียกผมว่าเสี่ยตีผมก็อนุญาต”

นพผลุดลุกขึ้นยืนและมองดูสาวน้อยด้วยความไม่พอใจ

“เจตนา ของคุณต้องการรู้จักกับอายตีคนเดียวยังงั้นหรือะ”

“คะ เป็นความตั้งใจของคุณ”

นพเค้นหัวเราะ

“ถ้าเช่นนั้นเชิญออกไปคุยกันข้างนอก นี่เป็นห้องส่วนตัวของผมไม่ใช่โรงแรมและไม่ใช่สวนสาธารณะ”

สมนึกทำตาเขียวกับนพ

“ไม่ใช่ห้องของแกลคนเดียวไว้ อายนพ ห้องของเราทั้งสี่คน แกลนี้แกลมาก สุภาพบุรุษนะมีแต่เขายกย่องให้เกียรติผู้หญิง นี่แกลใส่ผู้หญิงมีเยี่ยงอย่างที่ไหน” พุดจบเขาก็หันมาทางจิกก็ช่วยรุ่น “อย่าไปกลัวมันครับคุณก็ ผมคือมิตรที่ดีของคุณ”

หล่อนยิ้มแห้ง ๆ

“ดิฉันชื่อมากาเร็ตคะ”

เสี่ยตียิ้มให้หล่อน

“หน้าตาคุณเป็นคนไทย ไหงชื่อเป็นฝรั่งล่ะครับ”

“ดิฉันเป็นจิ๊กนี่คะ พวกโก้และกีเขานิยมตั้งชื่อเป็นฝรั่งคะ เช่น บิลลี่โชติ, เอลวิสทรัมป์ ผู้หญิงก็มี โดโรริธีย์ มากาเร็ตแอว์ คือดิฉันนี่แหละคะ แล้วก็อลิสจอย อ้า-กรุณาให้ดิฉันรู้จักและเป็นแฟนของคุณเถอะนะคะคุณสมนึก”

เสียดี้ทำหน้าที่ชอบกล

“เอายังงี้เชียวหรือครับ”

“ฮะ ดิฉันชอบพูดแบบเปิดอกหรือตรงไปตรงมา”

สมนึกหันมายกนิ้วให้ เพื่อเกลอทั้งสามคล้ายจะอวดว่าเขาเป็นคนมีโชคดี มีแฟนมาหาจนถึงบ้าน แล้วเขาก็เปลี่ยนสายตามาที่จิ๊กก็สาว

“ผมขอขอบคุณอย่างยิ่งเชียวครับ เท่าที่คุณปลาวารณาตัวขอเป็นแฟนของผม แต่ว่า.....เรากบกันเป็นเพื่อไปก่อนไม่ดีหรือครับ”

มากาเร็ตทำหน้าที่เศร้า

“ไม่คะ ดิฉันกลัวคนอื่นมาแย่งดิฉัน ขณะนี้ใคร ๆ ก็กำลังต้องการเป็นแฟนคุณทั้งนั้น มาจากนอกมีปริญญาโทแล้วก็เป็นลูกมหาเศรษฐีอย่างนี้ คุณกำลังหอมหวนทวนลมเชียวคะ นะคะ ให้ดิฉันเป็นแฟนคุณเถอะนะคะ”

“ว้า.....” สมนึกคราง

“ว้าทำไมคะ”

“ผมรู้สึกว่าคุณยังเด็กเกินไป ผมน่าจะอายุย่างเข้าปีที่ 25 แล้ว คุณอายุเท่าไร”

“13 ปี 4 เดือนคะ”

เสียงนพัมเพลงขึ้นเบา ๆ

“ตาง...ตางตะริด...ดีด ๆ ตะราง...ตางตะริดติดตำราง”

สมนึกหันมาทำตาเขียว

“มิงนะซี” นพหัวเราะ

“พูดหยาบ หัวนอกพูดมิงพูดกูใช้ภาษาไทยเดิม โธ่-อ้ายเสียดี้หงวน”

“อ้าว ๆ ๆ ล้อชื่อพ่อเดี๋ยวจีบตัวนะ เตี้ยกันนะลุงแกนะโว้ย”

“เออ จริงโว้ยลีมนี้ไป” สมนึกหันมาทางเด็กสาว

“ปีหน้าหรืออีกสองปีคุณมาพบกับผมใหม่ดีกว่าครับ รับรองว่าผมจะไม่แต่งงานอย่างเด็ดขาด ผมจะรอคุณจนกว่าผมแน่ใจว่าผมจะไม่ต้องคิดหลอกเด็กอายุต่ำกว่า 13 ขวบ ผมจะไม่คิดทำลายหรือทำร้ายคุณหรอก แต่ผู้หญิงกับผู้ชายหรือหนุ่มสาว ย่อมเปรียบเหมือนน้ำมันเป็นชินกับไม้จืด ไกล่กันเข้าเกิดฟุ้งฟุ้งขึ้นมา ผมก็จะตกเป็นผู้ต้องหา หนังสือพิมพ์ลงข่าวพาดหัวตัวเท่าหม้อแกง”

มากาเร็ตแอว์ล้วงมือลงไปในกระเป๋ากางเกงข้างขวา หยิบกระดาษสีขาวชิ้นหนึ่งออกมาส่งให้เสียดี้

“เพื่อให้คุณแน่ใจและสบายใจ ดิฉันได้นำสำเนาทะเบียนสำมะโนครัวมาด้วยแล้ว อ่านดูซิคะ ในสำเนาสำมะโนครัวจะปรากฏว่า ดิฉันมีอายุได้ 13 ปี กับ 4 เดือน”

สมนึกคลี่เอกสารชิ้นนั้นออกดูแล้วเดินไปส่งให้พน

“แกช่วยคุณหน่อยซิพน สำเนาที่ถูกต้องใช่ไหม”

พนพิจารณาแล้วสิ้นศรัทธา

“สงสัยว่าไม่แท้วะ ไม่มีตรานายอำเภอหรือนายทะเบียนท้องถิ่น”

“นั่นนะซี”

มีเสียงคุณหญิงवादกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ดังขึ้นที่หน้าห้องพัก สีสหายตกใจว่าวิ่งไปตามกันกลัวว่าคุณย่า คุณปู่และคุณตาจะเข้ามาพบจิกก็สาวเจ้าของนามมากระดแอ้ว สมนึกกล่าวกับหล่อนอย่างละล้าละลัก

“เร็ว คุณย่าและคุณปู่ผมมา คุณมุดเข้าไปซ่อนใต้เรียงตามเดิม เร็วซีครับ”

มากระดหน้าซิดตัวสั้นรีบทรุดตัวนั่งกลานเข้าไปใต้เตียงทันที หมอบสู้ตัวนิ่งเฉย จนกระทั่งคุณหญิงवादกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ พากันเดินเข้ามาในห้อง คุณหญิงवादยิ้มให้หลายชายของท่านทั้งสี่คน

“อ้อ อายน้ำแดงตัวกันเสร็จแล้วลงไปข้างล่างเถอะลูก ย่าจะพาไปเดินดูบริเวณบ้านเราให้ทั่ว พวกเจ้าจะได้รู้ว่าหลังบ้านเรามีสิ่งปลูกสร้างเกิดขึ้นใหม่หลายอย่าง นับตั้งแต่ศาลาไทยสำหรับนั่งพักผ่อนตอนเย็น และที่บังกาโลพักร้อน เรือนต้นไม้อีกหลังหนึ่ง อยากรจะให้พวกเจ้าเยี่ยมเยือนได้ถ้ามทุกข์สุข พวกคนใช้ชายหญิงและคนสวนด้วย ทุกคนล้วนแต่ตื่นตื่นดีใจทั้งนั้นที่พวกเจ้าเรียนสำเร็จกลับมาบ้าน เอ๊ะ ได้กลิ่นน้ำหอมที่ไหน กลิ่นนี้มันน้ำหอมฝรั่งเศสที่สาว ๆ ชอบใช้”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ มองดูหน้าเทพบุตรทั้งสี่คน

“ใครใช้น้ำหอมวะ”

พนัสยิ้มเจื่อน ๆ เขารู้ดีว่ากลิ่นน้ำหอมที่เกิดขึ้นเป็นน้ำหอม จากเรือนร่างของมากระด

“ไม่มีใครใช้หรือครับคุณปู่ ลมพัดมาจากหลังบ้าน สาวใช้ของเราคงจะใช้น้ำหอมที่คุณย่าได้กลิ่นกระมังครับ”

คุณหญิงवादมองดู หลานชายของท่านอย่างขบขัน

“ขวดละ 300 บาท นะโว้ย พนัส สาวใช้มันไม่ซื่อใช้หรือ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำจมูกพุดพิด คุณหญิงवादกลัวว่าหลาน ๆ ของท่านจะสำรวยหิบบ่จนเกินไปก็เที่ยวดมศรัทธา พนัส,พน,สมนึก และดำรง ทั้ง 4 คน เมื่อไม่ได้กลิ่นน้ำหอมบนศรัทธาของเจ้าหนุ่มเนื้อหอม ท่านก็แปลกใจยิ่งขึ้นอีก

“อ้อ ชอบกลแฮะ เหมือนกับมีผู้หญิงคนหนึ่งแอบซ่อนอยู่ในห้องนี้”

ดำรงรีบพุดกลบเกลื่อนทันที

“ไม่มีครับคุณย่า เราอยู่กับสี่คนเท่านั้น แม่แต่คนเดียวก็ไม่ได้ล้วงล้ำเข้ามาในห้องเรา ลมมันพัดกลิ่นน้ำหอมมาจากที่อื่นนะครับ”

“เป็นไปได้ บ้านเรามีเนื้อที่ตั้ง 10 ไร่ ไม่ใช่บ้านเล็กเรือนน้อยที่หลังคาเบียดเสียดกัน ใครหลนปลาร้าหรือทำอะไรก็ได้กลิ่น ย่าสงสัยเสียแล้ว ต้องมีผู้หญิงซ่อนอยู่ในห้องแน่นอน” แล้วท่านก็เดินมาที่เตียงนอนก้มลงมองดูใต้เตียง พอแลเห็นมากาเร็ตคุณหญิงวาดก็ใจหายวาบ ร้องขึ้นด้วยความตกใจ “ว้าย...ตายแล้ว”

พนัส, นพ, สมนึก และดำรง ต่าง ร้องเพลงหมู่ขึ้นพร้อม ๆ กัน มันเป็นเพลงเชียร์ ของมหาวิทยาลัยในจังหวัดจันทบุรี เจ้าคุณปัจฉิม ๗ กล่าวถามคุณหญิงวาดทันที

“ใครซ่อนอยู่ใต้เตียงหรือครับคุณหญิง”

คุณหญิงวาดทำหน้าที่เหมือนกับ จะร้องให้

“เด็กผู้หญิงค่ะ”

ท่านเจ้าคุณก้มลงมองดูใต้เตียงแล้วกระดิกนิ้วเรียก

“ออกมาแม่ก็ เออเนาะ เก่งกาจอะไรอย่างนี้แม่คุณเอ๊ย แอบขึ้นมาบนเตียงได้ยังไงนะทั้ง ๆ ที่ในบ้านพลุกพล่าน”

มากาเร็ตแฉ่วคลานออกมาจากใต้เตียงอีกครั้งหนึ่งแล้วลุกขึ้นยืน คุณหญิงวาดยกมือชี้หน้า แต่ก่อนที่ท่านจะพูดอะไร มากาเร็ตก็กล่าวกับเสียตัวอย่างร้อนรน

“ลาก่อนนะคะคุณสมนึก วันหลังพบกันใหม่ค่ะ เก็บสำเนาสำมะโนครัวของดิฉันไว้ด้วย”

พูดจบหล่อนก็วิ่งต้อออกไปจากห้อง

เจ้าคุณปัจฉิม ๗ หัวเราะอย่างขบขัน คุณหญิงวาดทำหน้าที่เหมือนกับจะเป็นลม

“ตาย...ดิฉันตายแน่เจ้าคุณ เด็กผู้หญิงสมัยนี้ทำไมถึงเก่งกาจอย่างนี้ สมัยดิฉันแลเห็นหนุ่ม ๆ ก็ตัวสั้นนั่งงกพูดอะไรไม่ออก นี่ถึงกับมาแอบซ่อนอยู่ใต้เตียง”

พนัสพูดเสริมขึ้น

“หล่อนชื่อมากาเร็ตครับ มาสมัครเป็นแฟนอายดี”

“เป็นแฟนเจ้านึก...” คุณหญิงวาดทวนคำ “อย่าคงปวดกบาลตายในวันสองวันนี้ พวกแกล้งไปคูชิ ตามรั้วบ้านทั้งสี่ด้านมีเด็กสาว ๆ ปีนป่ายยั่วเย้าไปหมด เด็กสาว ๆ ในตรอกหลังบ้านเราตั้งหลายคนพยายาม จะบุกเข้ามาทางประตูหลังบ้าน”

สมนึกยิ้มเป็น

“คุณย่าใจเย็นเถอะครับ พวกผมพึ่งมาจากนอกมีปริญญาพ่วงท้าย และเป็นลูกเศรษฐีพวกสาว ๆ เขาก็อยากรู้จักเป็นมิตรด้วย เราก็อพร้อมแล้วที่จะเป็นมิตรกับเขา ถ้าหากว่าเขาอายุ 13 ขวบขึ้นไป”

คุณหญิงวาดทำหน้าที่ชอบกล ก่อนที่ท่านจะพูดอะไร เจ้าแห้วก็พาตัวเดินเข้ามาในห้องอย่างรีบร้อนแล้วรายงานให้ คุณหญิงวาดทราบ

“รับประทาน คุณนาย สงวนศรี มหาขอรับ” เจ้าแก้วหมายถึงเพื่อนบ้านที่ดีของคุณหญิง วาดคนหนึ่งซึ่งเป็น แม่หม้ายและมีฐานะมีอันจะกิน

“หา คุณนายสงวนเธอ มากับใครวะ”

“รับประทานมากับคุณสุจิตรา ครับ”

“อ้อ มากับแม่เล็ก”

แล้วท่านก็หันมาทางหนุ่มเนื้อหอมทั้งสี่

“ลงไปต้อนรับคุณนายสงวนเถอะ เขาคงมาเยี่ยม พวกเจ้าแน่นอน จำคุณนายสงวนได้ไหม ละ”

“ได้ครับ”

นพพุดยิ้ม ๆ “รูปร่างสูงโปร่งแล้วก็อ้วนเตี้ยนิดหน่อย ใบหน้ารูปไข่จะละม้ายคนละครับ”

“มะเหงกนี่แน่ะ” คุณหญิงวาดพูดเสียงหัวเราะแล้วหันมาทางเจ้าคุณปัจฉินึกฯ “ลงไปคุยกับ คุณนายสงวนเถอะค่ะ เมื่อตอนสายแก่ให้เด็กมาบอกว่าแก่ไม่ใคร่สบายไปรับที่ดอนเมืองไม่ได้ แต่ก็ ยังอุตส่าห์มาเยี่ยมหลาน”

“ครับ คุณนายสงวนเป็นคนดีมีธรรมาศัย แต่ลูกสาวเห็นจะไม่แคล้วเป็นจ๊กก็”

ท่านทั้งสองพาชายหนุ่มทั้งสี่คนออกไปจากห้อง เจ้าแก้วยืนเชอมองคูห้องนอนซึ่งยังไม่ทัน ไรกรงรัง กางเกงในผ้าเช็ดตัวเรียราดอยู่กลางห้อง สนุกพอตัวก่อนหนึ่งวางอยู่นอกประตูห้องนี้

“เฮ้อ กูตายแน่ ยังกะลูกลิงลูกค้าง ไม่มีระเบียบเรียบร้อยเสียเลย”

ที่ห้องรับแขกของบ้าน “พัชรภรณ์”

สี่สหายกับสี่นางกำลังสนทนากับสุภาพสตรีวัย 50 ปี เจ้าของร่างบอบบางกับหญิงสาววัยรุ่น อายุในราว 18 ปีร่างสูงโปร่งอีกคนหนึ่ง แม่ลูกคู่นี้คือสงวนศรีกับสุจิตรา ลูกสาวสุดที่รักคนเดียวของ หล่อนนั่นเอง เมื่อคุณหญิงวาดกับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ พาเจ้าหนุ่มเนื้อหอมทั้งสี่คนเข้ามาในห้อง สงวน ศรีก็ร้องขึ้นดัง ๆ

“ไอ้โฮ ฟอนัส, ฟอนพ, ฟอนิกและพ่อดำรง นี่ป่าไปพบที่อื่นป่าคงจำไม่ได้แน่นอน”

ต่างฝ่ายต่างไหว้กัน อุดลุดไปหมด

คุณนายสงวนศรีแนะนำให้ชายหนุ่มทั้ง 4 คนรู้จักกับธิดาของหล่อน เด็กหญิงเล็กๆที่เติบโต เป็นสาวขึ้นมา และหนุ่มเนื้อหอมของเราเคยรู้จักหล่อนมาแต่ก่อนแล้ว

“ไอ้โฮเฮะ สวยขึ้นกว่าเก่านี้ครับ”

สมนึกพูดเสียงลั่น สงวนศรียิ้มแก้มแทบแตก

“จ๊ะ ใคร ๆ ก็ว่าสุจิตรายิ่ง โตก็ยิ่งสวย”

สมนึกหยุดยิ้มทันที

“เปล่าครับ ที่ผมว่าสวยขึ้นกว่าเก่านะผมหมายถึงคุณป้าหรือครับ”

“อ้าว ไหงมาเกี่ยวคนแก่”

“ผมไม่ถือนีครับ” สมนึกพูดแบบเดียวกับเตี้ยของเขา

สี่หนุ่มนั่งรวมกันบนโซฟาตัวเดียวกัน ห้องรับแขกอันกว้างขวางกลายเป็นคับแคบไปเสียแล้ว สาวใช้ 2 คนนำเครื่องดื่มมาเสิร์ฟให้ทั่วหน้ากันแล้วกลับออกไป คุณหญิงวาดได้สนทนากับเพื่อนบ้านของท่านด้วยอรรถยาศัยไม่ตรีจิต

“ขอบคุณอย่างยิ่งเชียวค่ะที่คุณนายกรุณามาเยี่ยมหลาน ๆ ของดิฉัน พ่อสี่คนนี้แกออกจะรุ่มร่ามหน่อยนะค่ะ ก็เหมือนพวกแยงยีแหละค่ะ”

ดำรงหัวเราะก๊าก

“แยงยีครับคุณย่า ไม่ใช่แยงยีครับ”

สงวนศรีมองดูหน้าพนัสแล้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“แต่พ่อนี่สน่ารักมากค่ะ คุณหญิงขา ดิฉันพาแม่เล็กมาทานนอกจากจะมาเยี่ยมหลาน ๆ ทั้งสี่คนแล้ว ก็อยากจะมาพูดทาบถามขอหมั้น พ่อสนัสให้แม่เล็กของดิฉันด้วยค่ะ ดิฉันหวังอย่างยิ่งว่าคุณหญิงกับคุณพลและคุณนันทา คงไม่รังเกียจที่จะเป็นทองแผ่นเดียวกับดิฉันไม่ใช่หรือคะ ถ้าคุณหญิงไม่ขัดข้อง พิธีหมั้นก็จะเป็นไปอย่างหรูหราสมเกียรติแต่ตระกูลทั้งสอง”

พ.อ. พลนัยน์ดาเหลือก มองดูสงวนศรีอย่างแปลกใจ

“คุณพี่มาของลูกชายผมให้แม่เล็ก”

“ค่ะ หมั้นกันไว้ก่อน แล้วปีหน้าค่อยแต่งงานกัน”

พลกั้นหัวเราะแทบแย เขามองดูหน้าเมียรักของเขาแล้วกล่าวว่า

“ตกลงไหมจะนั่น”

นันทาเกือบจะหัวเราะออกมาดัง ๆ

“ไม่ค่ะ” แล้วหล่อนก็หันมาทางสงวนศรี

“ขอโทษนะค่ะคุณพี่ ลูกชายของนั่นจะต้องบวชเสียก่อนค่ะ เรื่องผู้หญิงต้องไว้ทีหลัง”

สงวนศรียิ้มเจื่อน ๆ

“ยังงั้นพี่ก็ขอปู่ตัวไว้ก่อน”

พลหันขวับมาทางลูกชายของเขา

“เกษอบแม่เล็กไหมล่ะ”

“ไม่ไหวครับคุณพ่อ หน้ายังกะม้าแข่ง ฟันใหญ่เหมือนจอบ ขึ้นแต่งงานกับผม คงพิศผมตาย ถ้าผมจะมีแฟนหรือแต่งงานผมต้องเลือกผู้หญิงเองครับ อ้า-ขอบคุณมากครับ คุณป้าที่กรุณามาสู่ขอผม ขออายนพหรืออ้ายตีแทนก็แล้วกันครับ”

“โอ๊ย” สมนึกร้องลั่น “ปากยังกะ โจ. อี. เบราด์”

สุจิตราร้องกรี๊ด

“แหม-ผู้ชายบ้ามาว่าเขา”

นพทำเสียงหัว ๆ พูดยื่นทันที

“มาว่าเขา”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครืนเครงหนุ่มเนื้อหอมทั้งสี่คนต่างยิ้มให้กันแล้วลุกขึ้นพากันเดินหัวเราะหึ ๆ เข้าไปในห้องโถงใหญ่ ปล่อยให้คุณพ่อคุณแม่ปู่คุณตาและคุณย่าสนทนาปราศรัยกับคุณนายสงวนศรี ผู้มาสู่ขอลูกชายของพลพัชรภรณ์ให้ลูกสาวของหล่อน นับว่าเป็นการสู่ขอที่แหวกแนวที่สุด

อวสาน